

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXV. 1927.

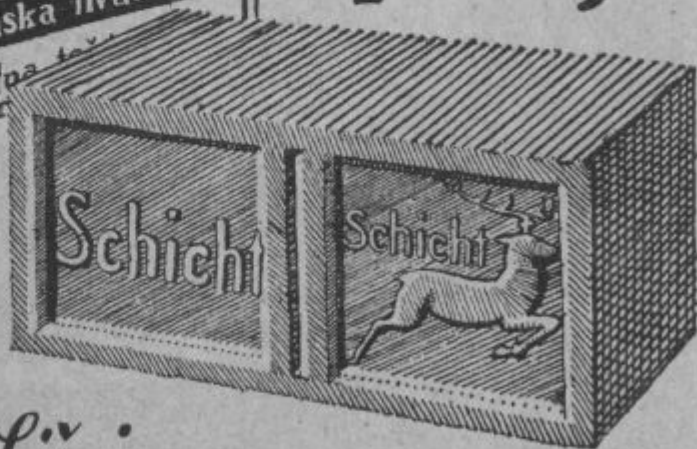
ŠT. 8. AVGUST.

Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za avgúst 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Zatiranje spiritizma.

Mesečni zaštitnik: Bl. Peter Faber (9.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1	Poned.	Vezi sv. Petra	Tunjice	Mozirje
2	Torek	Porcijunkula	Ribnica	"
3	Sreda	Najd. sv. Štef.	Ljublj. Marjan.	Luče
4	Četrtek	Dominik s.	Št. Ožball	Nova Štifta
5	Petek	*M. D. Snež.	Gora p. Sodr.	Solčava
6	Sobota	Gosp. spremen.	Predoslje	Mozirje
7	Nedelja	*9. pob. Kajet. s.	Št. Jakob o. S.	Nazarje
8	Poned.	Cirijak s.	Polica	"
9	Torek	Roman m.	Gotenica	Bočna
10	Sreda	Lavrencij m.	Raka	Pluj
11	Četrtek	Tiburcij m.	Janče	"
12	Petek	Klara d.	Gozd	Pluj hiral.
13	Sobota	Radegunda	Dobovec	" "
14	Nedelja	10. pob. Evzeb. s.	Mekinje	Pluj S. Pet. P.
15	Poned.	Vneb. D. M.	D. M. v Polju	" "
16	Torek	Rok. Joahim	Dolenja vas	Sv. Urban
17	Sreda	Hiacint s.	Ribno	Hajdina
18	Četrtek	Helena kr.	Št. Lovrenc	Vurberg
19	Petek	Ludovik š.	Cerklje	S. Andraž Sl. g
20	Sobota	Bernard c. uč.	Žalna	S. Lovrenc "
21	Nedelja	11. pob. Ivana Š.	Lichtent. z.	Sv. Marko
22	Poned.	Timotej m.	Trebneje	S. Ožball, kap.
23	Torek	Fillp Ben. s.	Čoprvnik	S. Marjeta
24	Sreda	Jernej ap.	Št. Jernej	Polenshak
25	Četrtek	Ludovik kr.	Goriče	Rogatec
26	Petek	Cefirin p. m.	Zg. Tuhinj	"
27	Sobota	Jožef Kalas. s.	Dole	Sv. Križ Slat.
28	Nedelja	12. pob. Avg. c. u.	Štanga	Sv. Križ Slat.
29	Poned.	Obgl. Iv. Krst.	Stopiče	S. Ema
30	Torek	Roza Lím. d.	Brdo	Sv. Peter M. s.
31	Sreda	Rajko sp.	Višnja gora	Kostrivnica

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROSNJE.

S. Imelda Ravšl, šol. sestra na Gorniku, se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Frančišku in št. škofu Slomšku za ljubo zdravje. — K. F. se priporoča sv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki, don Bosku, št. škofu Slomšku in dušam v vicah za zdravje in na dober namen. — Neimenovana oseba se priporoča sv. Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje živčne bolezni. — Mati M. Kr. priporoča ozdravljenje svoje hčerke molitvi dobrih src, ter priprošnji Brezmadežne, sv. Jožefa, sv. M. Terezije in sv. Antonu Pad. — E. Kr. iz Žabnic priporoča sv. SS. Jezusa in Marije, lurski M. božji, sv. Mali Cvetki, Sv. Duhu ter molitvi dobrih src: spreobrnjenje brata, sebe in tri sestre za ozdravljenje živčnih in notranjih bolezni, za družinski mir, za pravi poklic in za vedno prejetje sv. zakramentov. — Fr. Kolar se priporoča v molitev Bogoljubovim bravcem ter redovnim osebam, da bi ozdravel in se rešil hude živčne bolezni in zadobil milost vrednega prejema sv. z. Enako priporoča svojo ženo in otroke za dušno in telesno zdravje. — Neimenovana se priporoča sv. Srcu J.,

sv. Jožefu, Mariji svetogorski in vsem svetnikom za rešitev iz duševne in telesne sužnosti. — Neka mati priporoča Mariji Pomočnici, presv. Srcu J., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu P. svojega sina za pravi poklic. — M. K. iz S. priporoča v molitev svoja dva brata za spreobrnjenje. — Mar. družbenka (Sv. Jurij o. j. ž.) se priporoča presv. SS., sv. Alojziju in sv. Neži za vredno prejemanje sv. zakramentov in za zmagov v skušnjavah; hkrati prosi za mir v neki družini. — N. K. v L. priporoča svojega moža za mir v družini presv. SS., sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. — Družbenka Mar. M. P. prosi sv. Srce J. in Marijo Pom. kristjanov in vse svetnike za milost vrednega prejemanja sv. zakramentov, za pomoč v skušnjavah, za zdravje in ga pravi poklic. — Neka mati iz K. A. Š. priporoča v molitev k presv. S. J. ter priprošnji Matere božje in sv. Jožefa svoje tri otroke, da bi imeli veselje do molitve in prejemanja svetih zakramentov, zlasti pa svojo hčer za milost spreobrnjenja, sama sebe pa za vredno prejemanje svetih zakramentov. — Anton W. sv. J. v S. gor. se priporoča v molitev v svrhu ozdravljenja težke srčne hibe in bolne noge ter se priporoča presv. SS., sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki. — Neka mati

iz Idrije se priporoča presv. SS., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji in sv. Ani, pa tudi dobrim vernikom za blagoslov v družini, uspeh pri maturi in srečno rešitev neke domače zadeve. — Družina D. S. iz S. se priporoča presv. S. J., Materi božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. Jez. za pomoč bolni hčerki, ki veliko trpi od početka svetovne vojne. — Marijina družbenica na Goriškem se priporoča presv. Srcu Jez., Mariji Lurški, Mali Cvetki in sv. Antonu in vsem svetnikom za pomoč v težki zadevi, obenem za spreobrnjenje neke osebe in milost vrednega prejema svetih zakramentov.

ZAHVALE.

Dve šolski sestri se zahvalujeta sv. Mali Cvetki, bož. služabniku Slomšku in gr. Ledohovski za uslišanje. — Ivana K. iz T. se zahvaljuje sv. Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji Det. J. za skorajšnje zdravje prijateljice. — Terezija Debeljak (Vel. Lašče) se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za ozdravljenje oči. — E. K. iz Zabnic se srčno zahvaljuje sv. Srcu J., lurški M. b., sv. Antonu P. in sv. M. Tereziji za večkratno uslišanje v boleznih in drugih zadregah. — Neimenovana se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu, sv. Luciji in sv. Tereziji Det. J. za zdravje brata po težki operaciji. — A. Br. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za uslišano prošnjo. — B. K. se zahvaljuje Mariji Pomočnici na Brezjah za dobljeno zdravje. — More K. (Oselica) se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za izboljšano zdravje v nevarni bolezni. — Štefka Krajnc se zahvaljuje presv. Srcu Jez., brezmadežni Dev. Mariji in Mali Tereziji Det. Jez. za ozdravljenje nevarne bolezni in srečen porod ter se nadalje priporoča v molitvah. — Iz dna duše se zahvaljujem brezmadežni Devici, sv. Ani in sv. Mali Cvetki za izkazano pomoč in priporočam celo rodbino nadaljnji priprošnji. M. M. — A. N., Sav. dolina, se zahvaljujem škofu Slomšku in škofu superijoru Javšnovcu za čudovito pomoč zadnji dan opravljene tridnevnice. Rešena sem bila 5 letnega trpljenja. — A. I.

izreka obljubljeni zabvalo božjemu Srcu Jezusovemu, sv. Mali Tereziji, žalostni Materi božji, ljublj. s. Benigni za uslišanje v časni zadevi. — Marija Pavec se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za srečno prestano operacijo. — Neimenovana oseba se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišanje v težki bolezni ter se priporoča njeni nadaljnji priprošnji.

NAZNANILA.

V Minoritsko semenišče v Ptuj se sprejemajo za šolsko leto 1927./28. novi gojenci za prvi razred gimnazije. Sprejme se pa samo tisti, ki ima voljo in željo posvetiti se duhovniško-meniškemu življenju, je dušno in telesno zdrav, ter je končal ljudsko šolo z dobrim uspehom. S prošnjo, katera naj se pošlje na spodnji naslov, se mora doposlati siedeče: 1. krstni list, 2. poslednje šolsko spričevalo in 3. zdravniško spričevalo. — Ravnateljstvo Minoritskega semenišča v Ptuj.

Duhovne vaje za gospodinje v župniščih bodo tudi letos pri čč. uršulinkah v Ljubljani od 2. do 6. avgusta t. l. Prinesite s seboj: molitvenik, rožnivenec, dobro voljo, oskrbnino (okoli 120 Din za vse 3 dni). Pridite točno 2. avgusta ob 6. uri zvečer. Priglašajte se takoj, ker je še malo časa, samo na naslov: Čč. predstojništvo uršulnskega samostana v Ljubljani. Agitirajte za obilno udeležbo!

Možje in fantje iz vojn! Na predvečer naših apostolov, sv. Cirila in Metoda so goreli divni kresovi nad Brezjami v lepo poletno noč; 21. avgusta pa naj zagoré tudi letos kresovi iz naših src, plamteti čistega navdušenja za Marijo in Boga; zaplapolaj tam v tem zemskem raju Marijinem zastava slov, močastosti, kremenite poštenosti, medsebojne zvestobe in ljubezni. — Tovarishi iz vojne, vsi kot en mož dne 21. avgusta na Brezje, kjer bo slovesna maša za padle, primeren nagovor in naš bratski sestanek na prostem. Možje, na prijetno svidenje!

Glavni odbor Z. S. V. v Ljubljani.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vključbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom. obrt in industrijo v vseh opremah. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Ponk v vesenju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

IOSIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

Ilustrirani „Slovenec“

letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema

Uprava „Slovenca“ Ljubljana.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priporoča iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardenkove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero raznovrstnih molitvenikov od priproste do najfinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podob, rožnih vencev, svetinje itd.

BOGOLJUB

Matere in duhovski poklici.

Dr. Fr. Jaklič.

II.

Kaj pa moraš, mati, storiti, da vzbudiš v svojem sinu duhovski poklic in mu pomagaš do altarja?

Prva tvoja naloga je, da veliko moliš, kajti poklic je milost, do katere najlaže prideš z molitvijo. Ta molitev pa mora biti ponižna. »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in postavil,« je poudaril Jezus apostolom in njih namestnikom. Zavedaj se torej, da ne boš ti velikodušna do Boga, če mu daš sina, ampak bo Bog velikodušen, če ga bo blagovolil sprejeti v tako vzvišen stan svojih namestnikov. Še preden bo torej tvoj otrok rojen, ga obljubi Bogu, in ko ga imaš v naročju, pogosto prosi Boga, naj ga sprejme. Stanovitna molitev tudi tu veliko premore. Poglej sveto mater Moniko: njen velenadarjen, živahni sin Avguštin je globoko zabredel; ona pa moli in ga izmoli za dobrega duhovnika in vzornega škofa. Neka mati v Šleziji si je izprosila od Boga kar pet sinov - duhovnikov. Pirnatova družina iz Dravelj je dala Ameriki štiri dušne pastirje. Od sedmero otrok neke virmberške obitelji je postalo vseh pet sinov duhovnikov in obe hčeri sta šli v samostan, nakar sta še oče in mati stopila v moški oziroma ženski benediktinski red. V vseh teh slučajih pa ni šlo vse kar samo od sebe; treba je bilo veliko molitev, sv. maš in obhajil, samopremagovanj in del ljubezni do Boga in do bližnjega. Tudi v svojem sinu vzbudi ljubezen do molitve, do sv. maše in zakramentov! Če ne bo tega cenil, kako naj bo duhovnik?

Če pa katera mati nima lastnega sina, ki bi naj zanj molila, naj postane duhovna mati kakega duhovnika s tem, da veliko moli za duhovske poklice. V vsaki župni cerkvi bi se moralo pogosto moliti za duhovski naraščaj. Besede Jezusove še vedno veljajo: »Prostie Gospoda žetve, naj pošlje delavcev.«

Drugič moraš svojemu ljubljencu že v najnežnejši dobi vzbuditi ljubezen in hrepenenje po duhovskem stanu. Večkrat mu govori o veliki sreči in vzvišeni nalogi duhovnikov! Navajaj ga pa tudi za ljubezen do samoodpovedi, ker brez te ne more biti dober duhovnik. V njegovi dovtetni duši mora vzkliti sveto navdušenje za božjo čast in rešitev neumrjochih duš. Ni najlepše zagotovilo, da bo duhovnik, če se rad igra z mašno obleko in posnema mašne obrede, ampak če si ga naučila, da si zna mnogo odreči in si mu vcepila apostolskega duha. Oče in mati morata duhovskemu kandidatu dajati v teh dveh lastnostih najlepši zgled. — Posebno pa pazi na njegovo nedolžnost! Tvoj otrok mora biti angelsko čist, če ga hočeš ponuditi Bogu. Ko se vprašuje psalmist: »Kdo pojde na Gospodovo goro in kdo bo stal na njegovem svetem kraju?« odgovori takoj potem: »Kdor je nedolžnih rok in čistega srca.« Vedno devištvo je bilo od nekaj cvet in ponos kat. duhovstva.

Ko bo torej tvoj sin odhajal v šole, pazi skrbno, v kakšno družbo bo prišel! Lahko se ti namreč zgodi največja nesreča, da bo prišel iz šol ne kot prijatelj in sodelavec božji in kot apostol krščanskega ljudstva, temveč kot strasten sovražnik božji, pomočnik satanov in zapeljevalec rojakov. Kolikokrat se je, žal, ta žalostna zgodba že ponovila v slovenskih hišah! Naš veliki dobrotnik, ljubljanski škof, je z globoko žalostjo to zaznal. Z brezprimernimi napori in žrtvami je zgradil na ljubljanskem polju ogromno stavbo, škofijski zavod sv. Stanislava, kjer njegovi duhovniki vzgajajo in poučujejo slovensko moško mladino. Zavod je sezidan in namenjen v prvi vrsti za one, ki imajo duhovski poklic v svoji plemeniti duši. S takimi ga je treba napolniti, ker kako naj sicer ta mogočna zgradba z vsem svojim velikanskim obratom daje škofiji dovolj duhovskega nara-

ščaja? Krščanske družine, tu bo vaš sin najbolj varno spravljn, najbolj na varnem bo tudi njegov duhovski poklic. Med našim ljudstvom je še veliko vsaj srednje premožnih hiš, ki imajo pridne, poštene in dovolj nadarjene dečke, pa jih nikdo ne opozori, naj vendar porabijo to prelepo priložnost. — Tudi v Mariboru imajo podoben zavod za duhovske poklice.

In taka odgojevališča bodočih duhovnikov bi morala biti katoliškemu ljudstvu posebno pri srcu; zanje bi morali prispevati, nanje misliti pri oporokah. Kdor pripomore na katerikoli način duhovniku do cilja, bo deležen njegovih del, uspehov in plačila. Po pravici piše nekdo: »Vzrediti duhovnika je še boljše kot sezidati cerkev, ker cerkve brez duhovnikov skoro nič ne koristijo, duhovniki pa tudi brez cerkva.« Poglejmo lep zgled! Pobožna mati je imela svojega edinca že v duhovskem semenišču. Tik izpred altolja ji ga je odpoklicala vojska; moral je pod orožje in zgodilo se je tisto, česar se je tako bala: njen sin je bil ubit. Strašno je trpela. Le misel na Boga jo je polagoma pomirila. Hotela je pa kljub sinovi smrti biti duhovnikova mati. V ta namen je napravila pobožno ustanovo, da se iz obresti vedno en deček šola za duhovnika.

...

V Zaborcah v Zgornji Šleziji je pokopan misijonar, ki je deloval po Indiji, Ru-

muniji in med poljskimi izseljenci. Nad njegovim grobom se vzpenja Lurška votlina in ob nogah Brezmadežne je videti v stekleni omarici venec mirt. Ta venec so našli — žal, da prepozno — v misijonarjevem zaboju, zraven pa tole naročilo: »To je poročni venec moje mame. Vedno sem ga nosil s seboj po vseh misijonskih postojankah; z menoj je potoval po suhem in po morju in mi je bil dragocen spomin na one svete hipe, ko je moja mati obljubila pred altoljem ne le zvestobo, ampak tudi zakonsko poštenost. Junaško se je držala svoje obljube in po deveterih otrokih se ni prav nič pomišljala, sprejeti še mene. Njej se imam prvi za Bogom zahvaliti za življenje in za duhovski poklic; ako bi me ne bila marala, bi ne bil postal duhovnik in misijonar in bi ne bil mogel v devetero jezikih toliko delati za neumrjoče duše. Položite mi ta poročni venec moje mame v grob!«

Nemški župnik je zapisal trde besede: »Ni pomanjkanje denarja v prvi vrsti krivo, da je vedno manj duhovskih poklicev. Na več krajih manjka vernih mater, ki bi molile in pogosto hodile k sv. obhajilu; ki bi sprejemale vse otroke od Boga, kolikor jim jih je namenil; ki bi ljubile Boga in bližnjega; ki bi bile navajene samoodpovedi in bi deček dobil že pod maternim čednostnim srcem prve kali duhovskega poklica.«

Kajne, zlate naše slovenske matere, da za vas ne veljajo te očitajoče besede! Dajte nam zopet obilo dobrih duhovnikov!

So. maša — središče našega življenja.

So. župnik Janez Vianney.¹

Župnik Vianney je govoril z neko globoko, neizrekljivo žalostjo, kako težko je obdržati ono svetost, ki jo zahteva duhovniški poklic. Neki subdijakon mu je pa rekel: »Gospod župnik, je pa vendar dosti dobrih duhovnikov med nami.« »Kaj vendar pravite,« je odgovoril Vianney, »gotovo je dosti čednostnih duhovnikov med nami; o veliki Bog, kaj bi pa bilo, če bi jih ne bilo...«

»Ampak,« je nadaljeval, in sedaj mu je beseda začela greti, »za sveto daritev bi morali biti serafi...« In solze so mu začele

teči po licih... Po kratkem molku je zopet nadaljeval: »Ah, glejte, moj prijatelj, jaz Ga denem na desno, On ostane na desni; jaz Ga nesem na levo, On ostane na levi... O če bi vedeli, kaj je sv. maša, mi bi morali umreti (ljubezni in hvaležnosti)! A ne bomo doumeli sreče, ki jo imamo v daritvi svete maše preje kakor v nebesih... Vzrok vse te nesreče pa je naša razmišljenost, ker ne pomislimo, kaj je sv. maša. O kako obžalovanja vreden je tisti, ki mu je sv. maša kot navadna reč...« Tukaj so se mu znova, močnejše vlile solze... O, da je veliki Bog izročil to najsvetejše le ubogim ljudem kakor smo mi. Kar nas napravi tako malo razpoložene, so posvetne novice in posvetni pogovori...«

¹ Prestavil D. Ž. po A. Monnin, *Le Curé d'Arcs. Paris VI. Téqui. 1925. Izd. 31., sv. 2., str. 191-2.*

„Človek je za delo rojen...“

Kanonik Jos. Volc. (Konec).

2. Ko pa otročad nekoliko odraste, jo mora delo že veseliti, kakor jo je prej veselila igra. Pohajkovanje je smrt mladine; dušno in telesno jo počasi uniči kakor rja železo. Zato bodo starši skrbeli, da se bo v otroku veselje do dela utrjevalo in po pameti še množilo. Učili bodo otroke, da je delo za človeka dolžnost in čast, lenoba pa greh in sramota. Niti živeti nima pravice tak človek, ki se ogiblje dela. To uči sveti Pavel po božjem nalogu: »Kdor noče delati, naj tudi ne je.« (2. Tes. 3, 10.) Sveti Jožef je ljubil delo, Marija je bila pridna pri delu, sam božji Sin je rad delal. Vsi ljudje, ki so postali na svetu slavni, so ljubili delo. — Toda ne samo učili bodo starši otroke, naj bodo vneti za delo, ampak jim bodo delo tudi odkazovali. Stopnjema od lažjega do težjega. Za začetek je že to primerno otroško delo, če nosijo drva, snažijo obutev, ravnajo obleko, hodijo v prodajalno, nastiljajo živini, izbirajo semenje, obrišejo mizo, denejo v red stole, pometejo tla, nanosijo vode — vsaka ura čez dan bo dala svoje delo. V poletnem času se bodo ta dela še podvojila. Na vrtu naj bi imel vsak otrok svojo gredico, da jo oskrbuje. Koliko zadovoljstva, tihega veselja in plemenitega stremljenja za deco, ako vse lepo uspeva in prehaja v sad! Koliko pa tudi lepe priložnost za starše, da pri tem opazujejo, kateri otrok je bolj skrben in kateri bolj kesen za delo!

Pripomniti je pa treba, naj starši ne bodo nervozni, nepočakani, sitni, ako vidijo, da otroku ne gre delo tako od rok kakor odraslemu. »Pojdi si kam, rajši sam naredim, ko da tebe gledam, kako motoviliš —!« Tako govorjenje ni modro. Ne gre samo za delo, ampak gre za pobudo otroku. Ali ne veš, da je začetek povsod težak? Pokaži otroku, kako naj delo zastavi; vnemaj ga, da bo z veseljem nadaljeval, in ko skonča, ga vsaj včasih rahlo pohvali, da še sam pokažeš, kako te veseli, da se je otroku delo posrečilo. Nikoli pa ne pripusti, da bi si otroci sami delo izbirali, delo manjših zasmehljivo presojali ali težja dela odrivali na druge. Tudi naj bo pri otroških delih vedno prava mera; manjšim ne predolgo, slabotnejšim ne pretežko, nobenemu pa toliko dela in tako malo časa, da bi ga ne mogel izvršiti do kraja, ker da šele končano delo otroku pravo veselje.

Omenimo še to, da je zelo modro, ako pazijo starši tudi na to, da izvrše otroci vsako započeto delo tudi temeljito. Ne samo z rokami naj bodo pri delu, ampak tudi z umom, premislekom. To je sicer težko doseči, ker je otrok rad površen in raztresen, toda lažje se bo dosegel uspeh, ako starši temeljito izvršeno delo tu in sem tudi nagrade. Otroku naj le uvidi, da pridno izvršeno delo ne da le zadovoljnosti, ampak tudi časní dobiček. Starši pa imajo ob tem spet lepo priliko, da uče otroka tudi varčnosti. Več pa, ko si bo otrok z delom privarčeval, bolj bo delo ljubil in delal vztrajno. To je potem tudi najboljše, kar more dati v časnem oziru vzgoja otroku: Veselje do poštenega dela. In to je domače hiše najboljša dota.

3. Toda, ali ni, kakor bi nam prihajal od nekod še drug glas: »Ne skrbite... kaj boste jedli ali kaj boste pili ali s čim se boste oblačili? — Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo navrženo.« (Mt. 6, 25.) In spet: »Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz ust božjih.« (Mt. 4, 4.) In drugod: »Kaj pomaga človeku, ako pridobi ves svet, na svoji duši pa trpi škodo.« (Mt. 16, 26.) Torej treba še drugih skrbi, še drugačnega dela, celo važnejšega kot je prizadevanje za ohranitev telesnega življenja. To je skrb za dušo, za človeka zadnji namen, za srečno večnost. Ali pa je domača vzgoja za to skrb povsod zadosti zavzeta? Dvomimo. Saj se najdejo družine, ki jim ta del vzgoje celo nič ni mar. Kar opravi katehet v šoli in dušni pastir v cerkvi, pri tem ostane; doma se pa otrok lahko vdaja dušni lenobi po mili volji. In ko izstopi iz šole, kmalu zamre v otroku brezbriznih staršev vse versko življenje, vsa skrb za dušni blagor. Otroku očitno kaže, kako mu je nevšečno in pretežavno vse, kar zadeva Boga in dušo. Pa tudi po boljših krščanskih družinah se mladine rada loti ta dušna lenoba: otrokom se zazdi molitev nepotrebna, služba božja mučna, spoved in sveto obhajilo pa vsaj zelo nadležen opravke. Zoper te vrste lenobo morajo starši z vso resnobo pravočasno v boj. Razmišljajo naj, odkod ta otrokova mrzlost? Morda je nepoučen, morda čita slabe knjige, ga pridi slaba družina, morda se vdaja skritim grehom? Prvo je, rešiti ga iz teh mrež. Potem naj z otrokom tudi več molijo, ga nadzorujejo

pri službi božji, pošiljajo večkrat k mizi Gospodovi in mu preskrbe dobre družine. Spominjajo naj ga pa tudi, da so potrebna človeku za nebesa tudi dobra dela, da je človeško življenje kratko, smrt in sodba neizbežna, na onem svetu pa kazni za leno versko življenje večne. »Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj.« (Mat. 7, 19.)

4. Ne moremo pa skončati te obravnave, da ne bi priporočili staršem še ene reči, ki mogočno podpira delavnost in gorečnost v otrocih, namreč lepí z g l e d staršev. Ta je pri vzgoji važen povsod, nasproti lenobi pa še posebno, ker otrokom dokazuje, da starši ne zahtevajo od njih nič nemogočega. Vsaj v mali meri tudi oni lahko vršijo, kar vidijo na zgledu staršev. Je pa zgled staršev za otroke tudi drugače bodrilen. Ako otrok opazuje ali čuje, koliko oče trpi pri delu in koliko se mati muči za otroke, da imajo vsega potrebnega — čisto nemogoče je, da bi to ne seglo do srca otroku, ki starše količkaj ljubi. Saj otrok tako rad pomaga: povsod je z veseljem zraven, kjer se dela, in še rajši je, ako vidi, da razveseljuje s svojo slabo pomočjo obtežene starše. Le ljubeznivo je treba otroka pri delu obdržati, pa izrabiti njegov nagon radoznalosti in posnemanja, in veselje do dela mu bo obvezelo vso dušo, da si bo včasih upal zmagati celo trude, ki so nad njegove moči. V kasnejšem življenju mu bo pa že spomin na delavnega očeta in pridno mater toliko ljub, da bo čislal delo že zavoljo njih. Lepi zgled je namreč kakor mogočen zvon, ki se še sliši, ko več ne poje.

Enake važnosti — ako ne še večje — je lepí z g l e d staršev tudi za v e r s k o

gorečnost otrok. Nam se zdi: čisto nemogoče je, da bi zrastel otrok versko brezbrizen, ako vlada družino globoka vernost očetova in nežna bogoljubnost materina. Saj otrok mora lepo moliti, ako se lepo moli v družini; mora biti s spodobno pobožnostjo pri službi božji, ako se je redno udeležujeta tudi oče in mati ter količkaj pazita na svoje domače; mora biti ogret od svetih zakramentov, ako sta oče in mati pogosto božja gosta. Pri vseh, prav pri vseh dobrih družbah in društvih, blagih namerah in započetjih so zraven otroci iz dobrih krščanskih družin, ako oče in mati z veseljem podpirata delo dušnih pastirjev. Kako je potem cerkev in domača hiša res en sam tempelj božji, hram svete ljubezni, dom družinskega veselja in veselega dela.

Lahko ohranijo svoje otroke deloljubne tisti starši, ki so jim z vzgojo vcepili vestnost v izpolnjevanju stanovskih dolžnosti. Ta vestnost je tako važna čednost, da bi lahko rekli: vsebina, jedro je vse vzgoje. Kajti človek, ki je dobro vzgojen, je gotovo vsak tudi vesten. Pa tudi delaven je, kajti vsak stan — in naj bi si bil tudi samo šolarski ali pastirski — že nalaga človeku (z ozirom na njegove moči) toliko bremen, da mu ne preostane nič časa za lenarjenje, ako hoče biti vsem kos. — Da bo pa mladina vestna, naj jo ohranijo starši od zibeli rahločutno za opomine vesti in pozorno tudi na male zahteve njenih dolžnosti. Oboje pa bo, če ji vsakdanje izpraševanje vesti ne bo neznan opravke, če bo umevala, kolike vrednosti je dobri namen pri najnavadnejših opravilih, in če bo neprestano živela v zavesti, da je nad njo Eden, ki vse vidi in sodi.

Gregor Mali:

Novomašnik pri Mariji.

*S prošnjo skrivnostno sem k Tebi prišel,
željo bi sveto Ti rad razodel:*

Poslušaj, Marija!

*Moja pota, — vsa razsvetljena, —
v božjo Dobroto, — vsa zatopljena, —
na goro Tabor gredo.*

*A moj korak je plah,
ker dušo pokriva še prah...*

O vodi me Ti, o Marija!

*Svetlejšje kot sonce so Tvoje roké,
čistejšje kot biser je Tvoje srce!*

*Podari mi svoje
prečisto srce,
posodi za tisti trenutek
deviške roke,*

ko Hostijo sveto bom prvič objel.

Posvečuj praznik!

Janez Pucelj.¹

V nedeljo je ležalo kmetu gori v hribih veliko žita zunaj. Ko je popoldne videl na gorah oblake in moker žleb, ki je kar rosil, znamenje bližnjega dežja, je sklical skupaj služinčad in rekel: »Brž na polje spravljat in vezat; zvečer bo vihar. Če spravimo tisoč snopov suhih, bo zvečer vina dovolj!«

To je slišala njegova stara mati, stara nad osemdeset let, ki hodi ob dveh palicah. Ta je mukoma prišla bliže in je rekla: »Janez, Janez, kaj le misliš! Kakor daleč se morem spomniti nazaj, nismo nikdar niti peščice pripeljali domov ob nedeljah, in moja stara mati mi je pravila, da tudi ona nič ne ve o čem takem, pa je bil vendar vedno blagoslov pri hiši, in nihče ni vedel nikdar nič o pomanjkanju. In če bi bila res sila, Janez, ko bi bilo mokro letlo! Pa je bilo suho dozdej, in suho bo spet pozdaj; in če tudi se zmoči, žitu ne škodi; pa če bi mu škodilo, moraš misliti: Gospod, ki je dal žito, da tudi dež. In kakor ti da, tako moraš vzeti. Janez, ne stori tega, lepo te prosim!«

Služinčad je stala okrog; stari so naredili resne obraze, mladi so se smejali in rekli med seboj, da je minulo, kar je bilo staroočetovskega, in da je zdaj nov svet.

»Stara mati, ne skrbite,« je rekel kmet. »Vsaka stvar se mora enkrat prvič zgoditi. Našemu Gospodu Bogu bo to malo mar, ali danes delamo, ali dremljemo, in prav tako mu bo všeč žito pod streho kakor na dežju. Kar je notri, je notri, pa ni potreba potem skrbeti; zakaj nihče ne ve, kakšno bo jutri.«

Janez, Janez, znotraj in zunaj je stvar Gospodova, in kako bo ta večer, ne veš. To pa veš, da sem jaz tvoja stara mati in te za božjo voljo prosim: pusti žito zunaj. Jaz nočem, če tega ne storiš, vse leto pokusiti kruha.«

»Mati,« je rekel Janez, »zato ne boste imeli nič manj kruha. Pa časi se spreminjajo: vsako leto pridejo nove navade, in vsak dan poskušamo bolje narediti.«

¹ Iz Jeremias Gotthelf, Uli, Der Pächter.

»Zapovedi pa, Janez,« je rekla mati, »ostanejo stare, in niti pika ne bo prešla od njih. In če tudi imaš svoje žito pod streho, kaj ti pomaga, če trpiš škodo na svoji duši?«

»Za to ne skrbite, mati,« je rekel Janez. »Zdaj pa, dečaki, kvišku in vežite, kar se da; čas ne čaka.«

»Janez, Janez,« je klicala mati. Pa Janez ni slišal in medtem, ko je mati molila in jokala, je vozil Janez snopje voz za vozom; kot bi imeli peruti ljudje in živali, tako se je zdelo. Tisoč snopja je bilo pod streho, ko so pale prve kaplje. Težko, kakor bi bile funtni kamni, so pale na suho šindro.

»Zdaj, mati,« je rekel Janez, ko je stopil v sobo s svojimi ljudmi, »zdaj je pod streho, mati, in vse nam je šlo dobro. Naj zdaj vihrá, kakor hoče, in jutri naj bo vreme lepo ali grdo, jaz imam pod streho.«

»Janez, pa nad tvojo streho je Gospodova streha,« je rekla mati svečano, in ko je to izrekla, se je posvetilo v sobi, da so se videle muhe na steni, in grom je zabobnel nad hišo, kakor da se je ta v trenutku razdrobila v milijone drobcev.

»Kristus, treščilo je,« je zavpil prvi, ki je mogel izpregovoriti. Vse je planilo ven skozi vrata. V polnem plamenu je stala hiša; izpod strehe ven je že gorelo pripeljano snopje. Kako je drvilo vse drug čez drugega. Kakor bi bila udarila strela v vsako razsodnost. Samo stara mati je ohranila jasno zavest: pobrala je svoji dve palici, nič drugega, poiskala vrata in varen prostor in molila: »Kaj pomaga človeku, če pridobi ves svet, na svoji duši pa trpi škodo. Tvoja, ne moja volja naj se zgodi, o Oče!«

Hiša je pogorela prav do tal; rešili niso ničesar. Na pogorišču pa je stal kmet in je govoril: »Jaz imam pod streho! Pa mati je rekla: nad tvojo streho je Gospodova streha.«

Za svetništvo škofa Slomška.

Čast Slomšku! Oglušil sem bil. Le jako težko sem spovedoval. Mislil sem že, da bo treba opustiti spovednico. Poskusil sem več sredstev, a niso pomagala dosti. Spomnil sem se na Slomškovo obljubo, da hoče za svojo škofijo, torej tudi za duhovnike prositi. Skle-

nil sem, da zmolim nekaj delov rožnega venca njemu na čast, da zopet slišim. Nisem še zmolil vseh, in že sem čez noč dobil zopet posluš. Zdaj mi spovedovanje ne dela več težav. Čast Slomšku. — Leopold Vozlič, župnik pri Mariji Snežni.

Spoštuj ženo!

J. J.

Žalostno spričevalo si daje moderni čas s tem, da vedno bolj pada ugled žene. Živimo v dobi, ko je spoštovanje do žene, viteško razmerje moškega do ženske padlo na tako nizko stopnjo kot morda še nikoli v zgodovini ne. Kaj je temu vzrok?

Morda to, da žena v javnih službah tekmuje z možem in ga je marsikje morda že celo izpodrinila. Morda to, da žena nastopa na gledališkem odru in po drugih zabaviščih pri predstavah, ki ogrožajo njeno čast, z namenom, da bi moškega privabila k dvomljivim zabavam. Morda to, da so nekatere žene tako zelo lahkomišljene in da se preveč prosto, ženskemu dostojanstvu neprimerno vedejo na potovanju, v gledališču, kinu, gostilni itd. — Nezdruv je tudi pojav, da se skuša ženska povsem priličiti moškemu v javnem in zasebnem življenju, v borbi za vsakdanji kruh, v športu v obleki. Ženska je drugače ustvarjena kot moški, njen življenjski cilj je drug. Zato ne gre, da bi v vsem posnemala moškega, ampak mora hoditi svojo pot, ki prija njeni naravi.

Živimo v dobi, ko je moški izgubil spoštovanje pred žensko.

Poglejmo še globlje. Pustimo na strani manj pomembne, čeprav značilne pojave, oziroma se na tiste, ki so za spoštovanje do žene dalekosežnega pomena. Ali ni sramotno, da sramoté ženo v humorističnih (šaljivih) listih, da nekateri moški v njeni navzočnosti bogokletno in nesramno govorijo, ne da bi žena odločno ugovarjala? Ali ni žalostno, da v slabih časopisih slikajo ženo na najgrše načine ali da morajo žene slabe zabave plačevati s tem, kar je njihovo največje bogastvo — s svojo častjo? Ali ni znamenje najhujše izprijenosti, da se dandanes poštena, čista žena ali dekle zasmejuje? Mnogo moških smatra za samo po sebi umljivo, da si smejo privoščiti vsako hudobijo nad ženo in če ona v svetem ogorčenju proti temu povzdigne svoj glas, jo razkriče za starokopitno in nazadnjaško.

Tudi žene same izgublajo spoštovanje pred seboj.

Trd boj za obstanek v trgovini in obrti, v državnih in zasebnih službah je dovolj grenak. Še strašnejše pa je, če začne žen-

ska posnemati surovo vedenje propadlih moških in nedostojno nošo brezčastnih žensk. Če žrtvujejo svojo čast pri slabih zabavah, zato da bi postale priljubljene, povsod poznane. Če se udeležujejo nedostojnih predstav in plesov, se pri tem smejejo in ploskajo, če mirno poslušajo, kako njihove sestre pripovedujejo neslane šale ali pojejo nespodobne pesmi. Res, spoznati moramo, to je doba, v kateri je satan upregel vse peklenske moči, da bi greh proti šesti in deveti božji zapovedi kar moč povsod udomačil in razširil. O blodni, nesrečni svet, vstani, dvigni se!

Kdo je tedaj, ki še varuje ženin ugled, ki še čuva nad njeno častjo bolj kot nad najdražjim zakladom? Sveta katoliška Cerkev, ki že skozi vsa stoletja varuje ženo, ona, ki je vsem postavila za najvišji vzor Marijo, prečisto mater in devico.

V živem spominu so mi še besede, ki nam jih je govoril g. katehet takrat, ko smo se kot zreli fantje poslavljali od srednje šole: »V vsaki ženski glejte svojo mater, svojo sestro in nikoli vas ne bo oskrnil greh proti ženski časti!« Globoke besede!

Možje in mladeniči, ki še ljubite in spoštujete svoje matere in svoje sestre, vi, ki še verujete v najčistejšo Mater božjo in jo otroško ljubite — spoštujte žene! Spoštujte vsako ženo kot svojo mater in sestro. Česar nočeš, da bi kdo storil tvoji materi ali sestri, tega tudi ti ne stori materi in sestri tvojega brata. Spoštujte vsako ženo, tudi tisto, ki sama sebe več ne spoštuje. Mislite na Marijo in jo prosite pomoči.

Žene in mladenke, spoštujte može in mladeniče, kakor svoje očete in brate, za katere molite, da bi bili dobri, zvesti in čisti. Predvsem pa spoštujte same sebe!

Kdor ne spoštuje vsake žene, ta ne spoštuje nebeške Matere, tudi ne svoje matere in sestre, ne drugih žen in deklet na zemlji.

Žena je po naravi slabotnejša in potrebuje pomoči in varstva plemenitih mož in močnih žen.

Bođimo jim pomočniki in varuhi mi vsil

UTRINKI.

Bolj ko ti je življenje resno, bolj se na veselo obrača. — V šoli življenja ni nič rédov, zato pa temveč skušenj. — Marsikak malopridnež bi še

v grobu od smeha počil, če bi v nagrobnem govoru slišal, kako dober človek je bil. — Komur smrt nič ne pove, ta tudi ne zna živeti.

DRUŽBENI GLASNIK

Ljubljanski moški in mladeniški Marijini družbi v Križankah za njen srebrni jubilej.

Janez Kalan.

II.

Drugi glavni namen Marijinih družb, kakor vam je dobro znano, je apostolsko delo. Razume se, da pod vodstvom in varstvom Kraljice apostolov. Resnična pobožnost se ne sme zadovoljiti sama s seboj, ampak okoli sebe sega kakor ogenj ter le to gleda, kako bi mogla še kaj drugega vneti. Tudi apostoli so v družbi Marijini prejel Sv. Duha ne samo za svoje lastno posvečenje, ampak zlasti za to, da bi s tem svetim ognjem vneli ves svet. »Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel« (Luka 12. 49.) Marija je apostolom tega duha gorečnosti prosila, apostole na njihovih potih z molitvijo spremljala in odobrvala ter jih spodbujala, osrčevala in navduševala za nadaljnja pota, žrtve in trpljenje v prid kraljestva božjega Sina. In tudi danes še mora biti znak Marijinih sinov apostolski duh, apostolsko delo, apostolska gorečnost in požrtvovalnost.

Apostolsko delo je potrebno vedno in povsod, posebno še po večjih mestih. Tako večje mesto je tudi Ljubljana, sedež vaše družbe. Ljubljana sicer ni posebno veliko mesto, vendar je pa vsaj »dolga vas«. V tej dolgi vasi je veliko duš, veliko tudi dušnih potreb, veliko zapeljevanja in pohujševanja, veliko nevere in moralne nesnage. Ali niso vsa moderna mesta že vsaj napol poganška? In to poganstvo se širi bolj in bolj. Saj je še dobro, da je v Ljubljani tako, kakor je. Ze več kakor petdeset let jo dan za dnem poplavlja najstrupenejše proticerkveno časopisje. Verska zaloga Ljubljančanov je morala biti res velika, da je proticerkveni listi v toliko letih niso že popolnoma zadušili. Ljubljana je še vedno precej verna. Tajiti se pa ne da, da se vera vedno bolj umika neveri, da se tudi tukaj poganstvo širi, da kraljestvo satanovo čedalje bolj izpodriva tla božjemu kraljestvu. In če bo šlo tako dalje, kam pridemo v petdesetih ali sto letih?...

Pri teh razmerah je treba zbrati vse moči in k obrambi božje trdnjave poklicati zadnjega moža! Ta boj med krščanstvom in poganstvom, kraljestvom Kristusovim in satanovim, se bije po vsem modernem svetu, predvsem seveda

po mestih. Na Nemškem kajpada tudi. Tukaj pogostokrat slišim duhovnike reči, ali pa bem: nas je premalo, mi ne zmoremo vsega. Vsi morate pomagati, četudi niste zato posebej maziljeni! Lajiško apostolstvo — to je zdaj takorekoč geslo na Nemškem. Pa po drugih deželah tudi. Ali poznate takomenovano »Katoliško akcijo«, zasnovano od papeža Pija X., in tako močno priporočevano od Pija XI.? To ni drugega kakor lajiško apostolstvo.

Kako je z lajiškim apostolstvom na Slovenskem, posebej v Ljubljani? Nekaj ga gotovo je. Ali pa ima zadosti sodelavcev? Ali je tudi zadosti urejeno? Ali ima kak določen program in načrt, po katerem naj se dela? Zdi se mi, da vsega tega še zelo manjka. Vse je še zelo primitivno (preprosto) in neurejeno. Moderna vojska, duhovna kakor telesna, pa zahteva dobro urejene in izvežbane armade, natančnega bojnega načrta in najnaprednejšega orožja. V tem oziru je treba na Slovenskem in posebej v Ljubljani še veliko, veliko napredovati. Kaj pa, če bi vaša Marijina družba postala središče in žarišče lajiškega apostolstva v Ljubljani? V vaši družbi sicer niste najbolj učeni gospodje; doktorjev, profesorjev in drugih učenjakov pri vas menda ni. Pa saj jih med dvanajstimi apostoli tudi ni bilo. Preprosti možje so bili, pa so vendar ves svet za Kristusa pridobili. Zato se tudi vi tega poklica ne branite, češ, da niste za to. Bila bi to častna naloga za vašo družbo, če jo hoče sprejeti.

Kakor sem vam zadnjič obljubil knjigo o »popolni pobožnosti do Marije«, ki tako prepričevalno dokazuje potrebo, upravičenost in neprecenljivo vrednost popolnega posvečenja Mariji, tako vam danes obljubim, da vam pošljem tudi knjigo »Naše lajiško apostolstvo v župniji sv. Mihaela v Berlinu«. Torej cela knjiga o lajiškem apostolstvu v eni sami župniji! Tu se boste lahko učili, kako je treba delati po načrtu na vseh poljih verskega življenja; tu boste tudi videli, s kako veliko požrtvovalnostjo delajo drugod po svetu dobri verniki za ohranitev vere in rešitev duš.

Kako bi bilo v Ljubljani treba še veliko storiti in napredovati, priča med drugim tudi to, da je vaša družba še vedno za može in mladeniče skupaj, da še dozda ni bilo mogoče v celi Ljubljani zasnovati posebne mladeniške kongregacije, — dočim ima tukaj vsaka župnija, tudi po mestih, svojo številno mladeniško kongregacijo...

Naprosili ste me, naj vam za vaš jubilej napišem nekaj »v spodbudo za nadaljnje delovanje«. S tem sem poskusil vaši želji ustreči. Kaj boljšega ne vem povedati. Mislim pa to prav zares. Ne samo zavoljo lepšega sem na-

pisal. Z vso resnobo želim, da bi se popolna pobožnost do Marije vpeljala najprej v vaši družbi, potem pa tudi po vseh drugih slovenskih Marijinih družbah; drugič pa, da lajiško apostolstvo prav po določenem načrtu in po zgledu dobrih katoličanov drugih mest vpeljete tudi vi v mestu, odkoder naj se razširja tudi po deželi. Vse pa seveda pod mogočnim varstvom Tiste, ki je peklenski kači glavo strla.

To je moj skromen dar vaši Marijini družbi za srebrni jubilej.

Z ljubim Sinom vas blagoslavlja Devica Marija!

Peljimo male k Mariji.

Iv. Filipič. (Dalje.)

Zanimivo v tem oziru je n. pr., kar je pisal nemški pesnik Klemen Brentano leta 1836. svoji nečakinji, češ, da se je že mlad odtujil katoliškemu življenju in potem je blodil brez vere po Nemčiji okoli, kakor blodi ladja brez krmila in jadra po viharnem morju. In kako je ležal ponoči na svojem ležišču v velikih dušnih bolečinah ter se počutil tako osamljenega in izgubljenega, kakor kak Robinzon na samotnem otoku. Gledal je v duhu nazaj, če bi ne zagledal kje kake rešilne misli, odkoder bi si mogel doklicati pomoč in rešitev. Tedaj se je spomnil, kako je kot majhen deček, ko se je prebudil iz spanja, zagledal večkrat ob svoji posteljici svojo mater, ki se je sklanjala nad njim in molila češčenomarijo pa molitvico v čast angelu varihu ter ga na čelu pokrižala. Pri tem lepem in svetem spominu je obstal in tu začel z reševanjem samega sebe. Otroške molitvice, ki jih je kot otrok molil s svojo dobro materjo, je polagoma zbral iz pozabnosti in jih začel moliti. »To je bila — pravi — »edina nitka, na kateri sem se rešil, vse drugo ni nič pomagalo«.

Mati je torej otroku najbližja. Prav tako pa vsak otrok lahko prenaša predstave in čuvstva, ki jih ima do telesne matere, tudi na božjo Mater. Kakor ga ljubi telesna mati, tako je prepričan, da ga ljubi tudi božja Mati, kakor ima vsak človek telesno mater, tako mu je umljivo, da moramo imeti duhovno mater, kakor se boji žaliti svojo telesno mater, tako mu je bridko, če bi z grehom razžalil božjo Mater, kakor se čuti v varstvu telesne matere najvarnejšega, tako išče varstva pri božji Materi, kakor mu vdahne pogled na telesno mater, kadarkoli jo zagleda, veselje, tako se razveseli njegovo oko tudi slik in kipov božje Matere.

Je torej v otroški duši neko posebno razpoloženje, da ljubi Mater božjo. Zato nam zopet priča zlasti življenje pomembnih svetnikov, kako so bili vneti častilci Matere božje že v zgodnji mladosti. Postavimo zopet za zgled nekatere tu sem.

O svetem Bernardu, enem največjih častilcev Marijinih, beremo, da je že kot otrok kar veselja zatrepetal, kadarkoli je ugledal Marijino podobo ali slišal izgovarjati njeno ime. Ako so ga starši hoteli posvariti radi kake slabosti, je zadostovala le ena beseda: »To ne dopade Mariji«. — Podobno beremo o svetem Dominiku, da je že po materi podedoval sočno ljubezen do Marije, katero si je že v zgodnji mladosti izbral za varhinjo in vzornico. Pri vsem, kar je počel, je iskal pri Mariji sveta in pomoči. Angelov pozdrav je imel vedno na jeziku. Pod varstvom zemske in nebeške Matere je rastel kakor bleščeča lilija. — Isto velja o sv. Francišku Ksaveriju. Njegov oče Juan in mati Marija sta na lastne stroške sezidala farno cerkev, posvečeno Mariji Devici. Obenem sta napravila ustanovo za duhovnike, ki naj vsak dan v tej cerkvi pojo v čast božji Materi slavospev *Salve Regina*, ob sobotah in praznikih Marijinih pa naj se vršijo slovesne vespere in slovesna služba božja. Gotovo je torej tudi že mali Francišek v tej cerkvi črpal, pa tudi razodeval ono ljubezen do Matere božje, ki jo je pozneje v toliki meri kazal. — Istotako je bl. Ludovika Grinjona dičila že v nežni mladosti nenavadna ljubezen do nebeške Matere. Ta ljubezen ni bila šele priučena in pridobljena, bila je poseben dar Svetega Duha. Marijo je imenoval le »svojo dobro mater«. Pri sveti birni si je svojemu krstnemu imenu še sam pridejal ime Marija. Kaj rad je molil sveti rožni venec, najrajši

83. Musée du Louvre. L'Assomption de la Vierge. Prud'hon. V. phot.

Prud'hon.

Paris, Louvre.

Angeli nebeški jo sprejmejo...

pred kakim Marijinim oltarjem ali kipom. 12 letnega Ludovika so poslali starši v Rems v šolo. In tu je vselej pred šolo in po šoli obiskal Marijino kapelo, da je počastil mater božjo. — Znane so tudi besede svetega župnika Vianeja: »Ljubil sem Marijo, preden sem jo spoznal. Ljubezen do nje je bilo moje največje nagnjenje.« Prvi dar, ki mu ga je mati dala, je bil kip prečiste Device. »O,« je govoril v svojih starejših letih, »kako ljub mi je bil ta kip. Noč in dan se nisem mogel od njega ločiti. Še zaspati nisem mogel, če ni bilo tega kipa blizu moje postelje.« — O svetem Paskalu Bajlonskem poročajo, da je najrajši gonil živino na pašo v okolico cerkve, ki je bila posvečena Materi božji. Pred to cerkvijo je večkrat cele ure že kot otrok premolil Materi božji v čast. Neprestano je molil rožni venec, ki ga je imel obešenega okrog vratu. Imel je posebno pastirsko palico, v katero je sam izrezljal ime Marijino in iz spoštovanja do Matere božje jo včasih še v spanju ni izpustil iz svojih rok. — Blaženega Krišpina iz Viterbe je mati naučila, ko je bil še čisto majhen, da naj večkrat ponavlja vzklik: »Sveta Devica Marija, pomagaj mi.« In res se je temu vzdihljaju kmalu privadil. Nekoč pa se zgodi, da sedi z dvema drugima dečkoma na veji nekega drevesa. Veja se odlomi in vsi trije padejo na tla. Krišpin pa vzdihne, padajoč na zemljo: »Sveta Devica Marija, pomagaj mi.« In glej! Zdrav vstane, med tem, ko sta se onadva težko ponesrečila.

Pa dodajmo tem zgledom svetnikov še nekatere svetnice!

Sveta Terezija je izgubila telesno mater, ko je bila stara šele 12 let. Tedaj je šla pred oltar Matere božje in jokajoča

jo je prosila, naj ji bo odslej ona mati. In res! Ni prosila zastoj. V svojih spisih priznava: »V vseh zadevah, v katerih sem se zatekala k Mariji, sem občutila njeno varstvo.« — O sveti Lidvini beremo, da je znala, še preden je dobro govorila, angelsko češčenje. Kot šestletna je z velikim veseljem pozdravljala slike božje Matere in obiskavala sama njene cerkve. Ko je kot majhna deklica nosila kosilo svojim bratom na polje, je spotoma vselej zavila v Marijino cerkev, da pozdravi Mater božjo. — In še mala Cvetka? Terezija Deteta Jezusa je ozdravela že kot otrok na priprošnje Marijino, ako jo je napadla nevarna bolezen. Na dan prvega svetega obhajila se je na poseben način posvetila Mariji. V samostanu benediktincev v Lizieju je pa stopila v Marijino družbo. In ko je kot 15 letna obiskala Rim, je napravila nanjo čudovit vtis vprav cerkev Matere božje Zmagovalke v Parizu.

Bodi dovolj! Vidimo, da med Marijo in otroci obstoji posebno razmerje. Zato vodimo otroke radi k Mariji. Zlasti ve matere, bodite velike častilke Matere božje, pa izročajte svoje otroke Mariji še preden pridejo na svet. Ze majhne učite spoznavati in ljubiti Mater božjo. Ze majhnim govorite o njenih praznikih, o njeni lepoti, o njeni materinski ljubezni. Potem bo tudi naša mladina lahko klicala s pesnikom:

Vse polno skriva v meni se pomladi
z veselim petjem, z rožnimi zakladi;
vse zakipelo v novo bo življenje,
če Ti s pozdravom, ki je vsem vstajenje,
le dihnila bi mimo mojih rož,
Devica moja sladka! — Ali boš?

Marijine družbe, ki so poslale letos članarino v naš skupni družbeni sklad:

V maju:

Dekliška v Moravčah; Dekliška v Žireh; Dekliška v Naklem; Dekliška v Preddvoru; Dekliška v Kamni gorici; Dekliška v Ambrusu; Dekliška v Čatežu, p. Vel. Loka; Ženska v Kranju; Dekliška v Podbrezjah; Ženska v Sv. Križu, p. Jesenice; Dekliška v Lipoglavu; Dekliška v Lučinah; Dekliška na Bledu; Dekliška v Stari Loki; Dekliška v

Novem mestu; Ženska pri Sv. Jakobu ob Savi; Dekliška v Št. Vidu nad Ljubljano; Ženska v Velešovem; Dekliška v Velešovem; Dekliška na Jesenicah; Dekliška v Dobropolju.

V juniju:

Dekliška na Viču pri Ljubljani; Dekliška v Stični; Dekliška v Vranji peči, p. Kamnik; Dekliška v Metliki; Dekliška v Cerknici; Marijina družba v Mekinjah; Dekliška v Starem trgu; Dekliška v Št. Jurju pri Grosupljem.

UTRINKI.

Najlepše, kar more človek storiti s svojimi rokami, je to, da jih pobožno sklepa k molitvi in da piše dobre pobožne knjige.

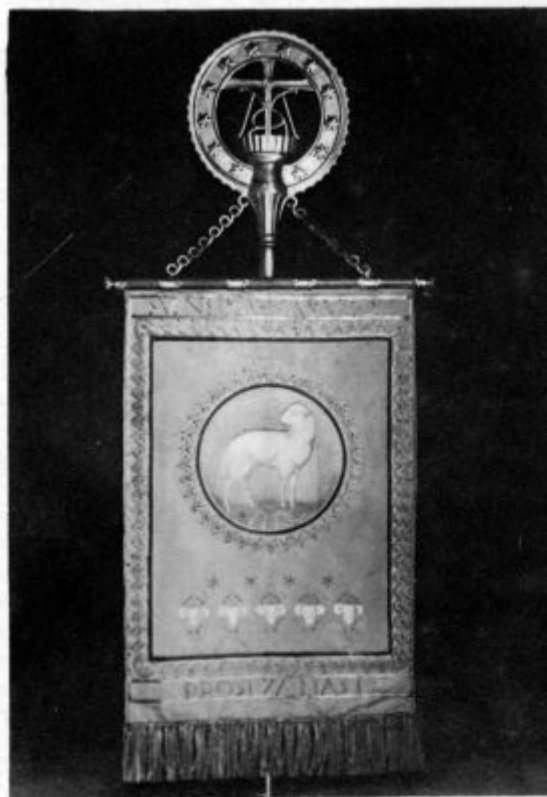
Se. Alojzij se je pri vseh rečeh vprašal: »Kaj mi to pomaga za večnost?«

Pomenljiva zastava.

Na praznik vnebohoda so v Trziču blagoslovili novo zastavo deklaške Marijine družbe. Ob tej priliki je bilo sprejetih v družbo enajst kandidatinj. Blagoslov nove zastave in sprejem v družbo je z lepim govorom izvršil stolni kanonik dr. M. Opeka. Po slovesnih litanijah je priredila kongregacija lepo uspelo akademijo s petjem, govori in raznimi dramatičnimi nastopi. Nova zastava je prirejena po izvirnem načrtu. Podobna je malemu banderu in starim egipčanskim praporom. Gornji zaključek droga, ki na njem visi prapor, je sam na sebi umetnina iz bron ter pozlačen. Velik, žarkovit kolobar pomenja sonce, vir vse moči. Ta kolobar nosi napis: »Kongregacija deklet v Trziču«. Kolobar pomenja kongregacijo, ki je v duhovnem življenju to, kar sonce v naravi: vir moči in življenja. V sredini tega kolobarja stoji Marijino ime (monogram); neposredno nad njim križ, kar pomenja: »Po Mariji k Jezusu«. Marijin znak stoji na stolpiču, ki je »Stolp Davidov, Stolp Slonokoščeni«. — Kongregacija naj bo vsem članicam, kakor mogočen stolp, varstvo in zavetje! Pod tem zaključkom visi bandero na pozlačeni verižici. Na eni strani ima sliko Marije Vedne Pomoči, ki je patrona tržiške kongregacije; na drugi strani

pa stoji na gričku belo jagnje, simbol sv. Neže, ki je drugi patron te kongregacije. Izpod grička, ki na njem stoji jagnje, teko štirje vrelci; ti so znaki štirih evanĝelijev, ki so podlaga lepega, čistega, krščanskega življenja. Svetlo modro polje, pod jagnjetom je posuto z lilijami in zvezdami, s starodavnimi znaki deviške čistosti. Banderce je pritrjeno na prečni drog; na vsakem koncu droga pa je pritrjen dolg, bel svilen trak, ki ga držita dve belo oblečeni deklici. Trakova pomenjata milosti, ki prihajajo iz kongregacijskega življenja in pa tudi naše molitve, ki kipe do Marije. Vsa zastava je prava umetnina. Načrte je napravil g. Ivan Pengov, visokošolec na ljubljanski tehniki. Po načrtih pa so napravile banderce čč. šolske sestre v Mariboru, kovinaste dele pa g. Ivan Kregar v Ljubljani. Na bandercu je vse vezeno s svilo in zlatimi nitkami. Slike in vsi simboli, vsak del zase je umetnina. Zastava je res taka, da pristoja deklaški kongregaciji. Stane v celoti 15.288 dinarjev.

Naj nova zastava vnema in ogreva za lepo družbo in častno službo Marijino tudi one mladenke, ki doslej iz tega ali onega predsodka niso še imele poguma, da bi se pridružile izvoljeni armadi Marijini!

Zastava dekl. Mar. družbe v Trziču.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

Zares se steza takoj nato že skoro navpično vzpenja ali obrača tako rekoč v sebe nazaj po vijugah, po katerih le malo napreduješ. Prestopiš tretje drevo na tleh in par korakov naprej trčiš ob četrto, ki je strašno: suhe veje mu štrle kakor brana in ti ne dajo čezenj. Spodaj med deblom in zemljo je pa tako neznamen prostor, da ne verjameš, ako bi se dalo prelezti. Nejevoljen bi se obrnil nazaj, ako nimaš trdne volje priti na vrh. Končno se odločiš: z licem plazeč se skoro po tleh, preležeš pod deblom in skorja ti trga hrbtišče. (Vselej, kadar sem pozneje romal k Naši milostni Gospe, tako se plazeč in skoro poljubljajoč zemljo, sem si gotovo ponovil: »Spomni se, da si prah in da se v prah povrneš.« Izborna vaja v ponižnosti!) Vesel, da si še enkrat zmagal, se dvigneš in znova pričneš lezti po skoro navpični strmini. Naposled dosepeš do majhne votline, ki se boči pod ogromno pečino. Tukaj je dobro, če nekaj minut postojiš, si obrišeš znoj, ki te obliva povsod in se odpočiješ.

Nato se steza vije sredi grmovja, ki te z vejami tepe; krene na desno med dvema peščenjakoma in mahoma — prilezeš na vrh.

Široka planota je tlakovana s skalami, ki leže po tleh in je ena pod kapelico izdolbena kakor prirodni kropilni kamen, ki skoro nikdar ni brez deževnice. Tu in tam raste bodičevje, mladi bori in pritlikave breze. Sredi široke praznine stoji tukaj kapelica z okroglim, približno sedem metrov visokim stolpom, na katerem je v umetniškem pogledu neznamen kip Device z Detetom v naročju. Stolp je zidan s peskom in cementom. V splošnem je stavba oguljena in se ji golota sklada s čmernimi skalami in z divjim zelenjem v okolici. Vanjo lahko pogledaš pri dveh stranskih zamreženih odprtinah in spredaj pri vratih, ki imajo tudi železno mrežo. Za oltar je kockast mlinjski kamen, ležeč na treh peščenih ploščah, ki so kakor stopnice. Na zidovih se v debelih kosih ruši omet in leži po tleh med vsakovrstno umazano navlako, ki so jo obiskovalci, ki se čutijo jako »napredne«, namekali skozi omrežje: na pol zgorela drva, zelo stari ostanki vencev, umazani papirčki in trhli borovi češarki. Dež zamaka strop, ki je že ves črviv in razpokan. Po tleh in po stenah se plazijo polži.

Nad oltarjem je vdelana marmornata plošča s sledečim napisom: »Ex voto. Kapelico je zgradila družina Poyez-ova iz Melun-a. Dne

1. junija 1862. sta jo v navzočnosti ustanoviteljev in arbonskega župana g. Lefort-a blagoslovila in Naši milostni Gospe posvetila gg. Tigier, župnik v Arbonne-u in Peenard, župnik v Flery-u, z dovoljenjem mons. Allou-a, škofa v Meaux-u. Zdrava Marija, milosti polna!»

Zdaj pa poglejmo, ob kakšni priliki so sezidali kapelico. Žena melunskega odvetnika g. Poyez-a je nevarno zbolela, tako da so zdravniki obupali nad njo. Ker je bila pobožna kakor njen mož, sta se oba zatekla k sveti Devici. Zdravje se je takoj obrnilo na bolje in na priprošnjo Dobre Matere je gospa kmalu popolnoma ozdravela. Poyez-ovi so tedaj polni hvaležnosti sklenili sezidati na čast Devici kapelico.

Medtem pa je arbonska občina poverila g. Poyez-u, da ji brani koristi v neki zemljiški pravdi z graščakom iz Courences-a. G. Poyez je pravdo dobil in odklanjajoč nagrado, ki so mu jo ponujali, je prosil, naj mu dajo vrh Košutnega roga, kar so mu drage volje privolili. Takoj je delavce poslal na delo in kapelica je bila kljub težko dostopni legi hitro zgrajena.

Tedaj je bil na kamnitnem oltarju drugačen kip Device. Duhovniki iz pokrajine so vsako leto priredili romanje h kapelici: mnogo sveta je prišlo semkaj. Po vojski so to navado opustili.

† Josip Domanjko.

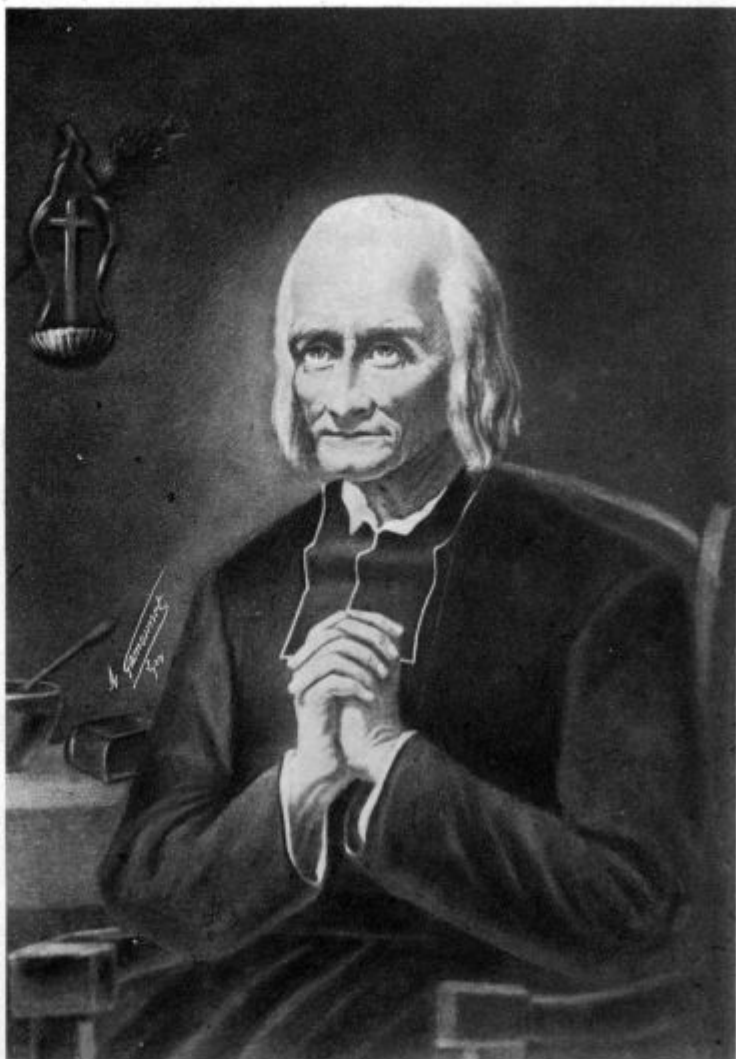

Prvotni kip je s streli razdejal neki seljak, divji lovec in brezverec, zloglasen po brezbožnosti in zlih nagonih. Seveda je pri tem bogoskrunstvu obsedenelec imel satansko veselje. Toda glej, kaj se mu je kmalu nato pripetilo: v prst se je zbodel, kar se mu je sprva zdelo neznatno, a se je hitro tako poslabšalo, da so ga zgrabili krči in je kmalu potem v strašnih mukah umrl.

Še neko drugačno posebnost je vredno omeniti glede kapelice. Leta 1897. je strašen požar dvanaest dni pustošil po gozdu. Ogenj je od franchardske planote do zapadnega obronka millyške pečine vse upepelil, prišel na Košutni rog in zažigajoč drevesa divjal preko pobočij, toda kapelice se ni dotaknil. Po sledovih, ki so po požaru ostali, se še danes lahko izpriča to dejstvo.

Z vrha Košutnega roga se naslajaš ob prekrasni gozdni pokrajini. Najmanj deset milj daleč sega razgled. Če stopiš na skalnati pomol, ki obvladuje severno pobočje, zagledaš prostrano ravan s četverkotnimi njivami in raztresenimi seli; še bliže pa ocean borov, hrastov in brez, ki tako rekoč plezajo na hrib. Na desni se temni vrhovi Visokih planin in goli grebeni pečine Milly kažejo v ostrih obrisih.

Ce greš preko planote in pogledaš proti jugu, najprej zapaziš prostrano Mrzlo polje. Nekdaj je bilo obdelano, a zdaj ga je preraslo slabotno rjavkasto bodičje. Preluknjano je z votlinami, v katerih leži suho resje kakor šopi raševine. Če ga iz višine gledaš, je podobno široki preprogi, ki je z leti izgubila barvo in ji gre tkanje narazen. V daljavi od spredaj je blede peščeve Kraljičina peč in sirovo-bele zgradbe, ki vodi vanneško vodovje v Pariz. Na levi se pot od Stene vzpenja na Mule in se vije sredi zelenja gostega gozda kakor rumenkasta črta. Na desni pod runom belkasti borov se peni radi oddaljenosti nizki Govoreči Laris. (V briardskem narečju pomeni Laris strmo pobočje. Govoreči Laris je torej pobočje, ki odmeva. In zares odmeva; ponavlja celo daljše besede.)

Sv. župnik J. M. Vianney moli pred jedjo.

Kakšen simboličen pomen tiči v legi in hoji, je bralec gotovo že uganil. Vsekakor ga pojasnimo! Najprej pripomnim, da razen te steze ni nobenega drugega dohoda na vrh Košutnega roga, na najvišjo točko, kjer se naša Danica iskri v svetlobi. Mar to ne pomeni, da izven Cerkve ne moremo priti k nogam velike srednice, brezmadežne Device, ki daruje naše bolesti in naše želje žarni Trojici? Drugič je prav ta steza, ki se sredi bohotne rašče skoro izgublja, tudi podoba take duše, ki je sredi neštetihih zablod in pregreh vero malone izgubila. Brž ko se uboga duša skesa, si vendar želi, in naj bi jo stalo tisoč muk, povzpeti na vrh, kjer izžarevajo žarki milosti in razsvetljujejo spodaj temno hosto — podoba naše oholosti — kjer leži v bridkosti.

Tedaj pogumno prične stopati na Golgoto sprave. Hoja je težka, kajti drevesa na tleh z bodičastimi vejami, ki steze zastirajo, tako

težko prehodne skale, grabljivo kopinje, ki vleče romarja nazaj, suhe borove igle, na katerih se spotika in pada — so grehi, malodušnosti, dvomi, ponovni padci v zlo, tudi izkušnje in pomisleki.

Če pa duša vztraja, če vzlic tolikim nestalnostim ne krene z ozke poti ob robu prepada, dospe pod skalo v malo votlino, to se pravi, v počivališče, kjer se očisti v zakra-

Device v prostrani jasni sinjini, ki jo je solnce z žarečim tekočim zlatom prešinilo, sem vendar začutil, da se mi je duša dvignila v nepremagljivem zanosu.

S sklenjenimi rokami sem se obrnil k sveti Devici in ji govoril: Glej, nekaj mi je velelo k Tebi in sem prišel... O Ti, ki Te še nisem klical na pomoč, Ti, ki se k Tebi verniki zatekajo v nadlogah, če si res vsemogočna sred-

Fra Bartolomeo.

Mati božja se prikaže sv. Bernardu.
(Praznik 20. avgusta.)

Firenca.

mentu svete pokore. Tedaj skoro takoj stopi na blaženi vrh, kjer kraljuje svetloba: posihmal neomajna vera. Pred jasno Devico poklekne in se ji zahvali za pomoč, ki jo naklanja grešnikom, ki bi se na vso moč radi zveličali...

Seveda mi je bilo šele pozneje dano razbrati, kakor sem ga pravkar razložil, simbolični pomen hoje na hrib, kjer kraljuje naša milostna Gospa.

Ko sem prekrasno dopoldne ves zasopel dospel na vrh in motril tako beli in mirni kip

nica, prosi pri Sinu, naj mi pove, kaj mi je sedaj storiti.

Nato sem sedel na skalo, prijel se z rokama za glavo in ponavljal: Kaj naj storim? Kaj naj storim?

Tedaj mi je presladki glas, ki sem ga tolikokrat čul v sebi, odvrnil: »Poišči duhovnika! Reši se bremena, ki te tlačí, potem pa odločno pojdi Cerkvi v naročje!«

Toda takoj se je navadni boj znova začel. »Ne morem,« sem vzkliknil. »bojim se na tak

način kloniti.« — »Sam sebe bi rad preslepil,« je povzel glas, ki je postal zapovedujoč, »prav nič se ne bojiš; oholost te zadržuje.« — »Oholost ali ne, hočem ostati prost!« — Radi te izredne zakrknjenosti mi je glas utihnil, kar si lahko mislite, in sem se čutil smrtno žalosten. Bilo je, kakor da je pravkar solnce ugasnilo . . .

S sklonjeno glavo sem stopal po hribu na-

vzdol. Preden sem bil zopet na poti v Arbonne, sem se še enkrat okrenil proti sveti Devici in jo molče pozdravil, ne da bi si ji bil upal še kaj reči. Potem sem se vrnil na stanovanje.

Tedaj je Bog uporabil velika sredstva in zlomil grešni sklep, pod katerim sem čepel. Sredi kolikih grozot me je končno vrglo pred pragom svetišča na kolena, boste videli.

A. Botticelli.

Sv. Avguštin.
(Praznik 28. avgusta.)

Firenca.

Andr. Solario.

Glava sv. Janeza Krstnika.
(Praznik obglavljenja 29. avgusta.)

Paris, Louvre.

Za Teboj, Marija!

Franjo Neubauer.

*V zrak golobicu zletela je bela,
v solnce žarečem ji krila blesté,
više in više se dviga, še orlov
bistri pogledi ji več ne sledé.*

*Željnim pogledom zemljanov odnaša
v sinje višave polet jo lahak.
Že je dospela do višjega cilja,
bel jo oril in zakril je oblak.*

*Zbori nevidni pojó čudovito,
zemski glasovi tako ne pojó.
Nikdar ob petju najlepšem na zemlji
take sladkosti v srce ne lijó.*

*Ti poletela si v raj, Golobica,
čista, brezmadežna Mati-Devica.
Angelov zbori pojo Ti pozdrave.
Jaz pa molčim in strmim iz nižave.*

*V srcu le želje ihté koprneče:
»Naj za Teboj se iz solznih dolin
dvignem v nebeške višave trpin,
v kraje miru, zadovoljstva in sreče!«*

NAŠI VZORI

† Josip Domanjko.

I. Aleksič.

»Ne uniči ognja trnja kup in dračja:
vse on požre in k viru Tvoje luči
samó še više švignejo plameni.«

(Al. Gradnik, De profundis.)

So v življenju dogodki, ob katerih se naše človeško mišljenje ustavi, kakor pred veliko skrivnostjo in zagonetko, ki jo s strahom in grozo motrimo, a je prav razumeti ne moremo. Zdi se nam kakor velik zločin in krivica narave, pa vendar ne upamo ugovarjati, ker se v globini duše zavedamo, da stoji za to navidezno zlohontostjo narave vsemodri, najboljši sklep večnega Postavodajalca.

Mislím namreč na smrt mladega duhovnika, kaplana Jožeta Domanjkota. Ko sem zvedel za njegovo smrt, sprva nisem mogel prav verjeti. Leto dni je že minilo, kar sem govoril zadnjič ž njim, a zdi se mi kakor včeraj. Bil je še v Ljubljani v bogoslovju. Obiskal sem ga v njegovi sobi. Stala sva ob oknu in zrla čez trg. Govoril je o svoji novi sv. maši, bil izredno zadovoljen, in delal načrte za bodočnost: gojil je tiho željo, da bi mu bila dana možnost, nadaljevati študije. A s prav enakim veseljem da gre tudi kot kaplan na faro, kamorsibodi. Morda slednje še rajši, saj je bil Domanjko fant, vesel in žejen življenja. Kakšnega življenja? Pred leti, po maturi, morda »živahnega, akademskega« življenja, po srečno končanem bogoslovju pa resničnega, izklesanega, duhovniškega življenja.

Poln idealizma, kakor je pač vsak novomašnik, ko stoji na pragu semenišča, da pohiti ven, z mlado svojo silo v vinograd Gospodov, je težko pričakoval trenutka, ko se mu odkaže nov, življenski delokrog! Dobil ga je. Ne vem, kakšno je bilo to njegovo prvo kaplansko mesto. Nisva govorila več poslej. Samo to vem, da Jožeta danes ni več, da je padel kot žrtev svojega poklica. Nakopal si je zavrato jetiko.

In kakor mladi cvet, ki ga je utrgal popotnik in ki v njegovi roki hira, dokler ne usahne in pade na tla, da ga pohodijo

za njim idoči, enako je hiral in usahnil on, Jože. Umrl je, in to v času, ko je prihajala v deželo pomlad in ž njo upanje in življenje. O pomlad, ki obujaš k življenju in oplojaš mrtvo grudo, ali nisi imela moči, da bi pomladila eno samo dragoceno človeško življenje! Kakor ironija je, da mu siplješ cvetja in zelenja zdaj — na grob.

In ti, o smrt, zares grenka in grozna si, spomladi še bolj, dvakrat grenka za mladega človeka, trikrat grenka za mladega duhovnika, ki je po dolgih letih učenja komaj stopil iz semeniškega zidovja, poln navdušenja prinašat življenja dušam tisočerih... Ko bi ne bili poučeni po sveti veri, da si »dekla božja«, rekli bi ti, da si kruta, nečloveška. Tako pa vemo, da si le pokorna izvrševalka sklepov Najvišjega. Sklep božje volje si izvršila tudi, ko si položila svojo mrzlo roko na Jožetovo čelo.

Toda kaj je za tem sklepom božjim? Nimamo pravice, tega spraševati! Zadoštuje nam zavest in vera, da je pred Bogom tisoč let kakor en dan. Življenje naj bo dolgo ali kratko, to je postranska stvar. Glavno je, da je — s v e t o. In več zaleže v kraljestvu božjem eno leto svetega duhovniškega življenja, kakor petdeset povprečnih. To je ena tolažba. Druga pa je ta: Bog zahteva včasih najboljših, najmlajših življenj zase. Mi plakamo, pa ne bi bilo treba. Ne pomislimo, da gre njim dobro in da je to dobro tudi za nas: kajti oni so naši sredniki in priprošnjiki pri Bogu. Na njihovo mesto pa obudi Bog novih, kakor to vidi po svoji Modrosti za pravo in najboljše.

Da, to je tudi naša molitev in želja ob tem svežem duhovniškem grobu: naj vzklije iz njegovih globin novo življenje, naj bo ta grob s e m e n o v i h d u h o v n i š k i h p o k l i c e v. Naj se Tvoja, dragi Jože, in naša molitev združita nad Tvojim grobom v eno gorečo prošnjo k Očetu: »Daj nam novih, resničnih duhovnikov! Glej, polja so zrela za žetev, a delavcev primanjkuje...«

Po sveta

Rim. Informacijska (poizvedovalna) razprava o svetosti papeža Pija X. je zaključena. Vsega skupaj je bilo v ta namen 129 sej; zaslišanih je bilo 58 oseb iz krajev, kjer je živel Jožef Sarto, poznejši papež Pij X. Po vsem soditi smemo pričakovati, da bomo imeli v vrsti papežev kmalu novega svetnika.

Kardinalski zbor (senat svetega očeta) ima točasno 68 članov. Največje število kardinalov je 70. Od teh je šestero, ki imajo naslov »kardinal-škof«; drugi (52) so »kardinali-duhovniki«, odnosno »kardinali-dijakoni« (10). Starosta sedanjega kardinalskega zbora je Vanutelli, ki nosi še čvrsto breme 90 let. Najmlajša sta novoimenovana kardinala: primas belgijski Msgr. van Roey in primas poljski Msgr. Hlond. — Zanimivo je dejstvo, da kardinalski baret čudovito podaljša življenje onih, ki ga nosijo. Med sedanjimi kardinali jih je 10, ki imajo 80. leto že za seboj. 17 je sedemdesetletnikov. In najstarejši niso brez živahne delavnosti, kar potrjuje 90 letni kardinal Vanutelli, ali pa ne navadna živahnost kardinala Gasparri-ja.

Na Velehradu je bil v dneh od 20.—24. julija 5. mednarodni kongres za cerkveno zedinjenje in sicer v spomin na 1000 letnico rojstva slov. apostola sv. Cirila. V številu odličnih govornikov je bil tudi ljubljanski univ. prof. prelat dr. Grivec, predsednik apostolstva svetega Cirila in Metoda.

General frančiškanskega reda. V Asiziju je bil izbran nov vrhovni starešina frančiškanskega reda in sicer o. Bonaventura Mazzani, ki je imel v redu doslej že najodličnejša mesta: bil je profesor bogoslovja, provincijal, glavni defintor in tajnik celotnega reda.

Mogočno manifestacijo katoliškega življa je videlo deželno glavno mesto Dunaj: II. mednarodno zborovanje katol. rokodelskih pomočnikov se je vršilo v binškošnih dneh. V govorih in sklepkih se je naglašalo, kako potrebno je urejeno družinsko življenje in mir med narodi, pa prava demokracija. Pri obhodu na binškošni ponedeljek je bilo uvrščenih 1200 zastav. Veliko sv. mašo je imel za udeležence kardinal-nadškof dr. Piffl kot dober prijatelj katol. rokodelskih pomočnikov.

Voditelj katoliških Slovakov in slovaške ljudske stranke, Andrej Hlinka, je bil odlikovan in imenovan za apostolskega protonotarja (prelata). To odliko mu je papež Pij XI. podelil kot odličnemu in pogumnemu duhovniku, ki stoji od prevrata sem na čelu katoliškega gibanja, pa tudi kot modremu politiku, ki je odločno branil pravice sv. Cerkve. Ko so bile volitve češkoslovaškega predsednika, so oddali Hlinka in njegovi prazne listke, dasi so zastopani v vladi.

Naselbina gobavcev, ki jo vodijo jezuiti v Marani na Madagaskarju, ima 125 bolnikov. Od 158 nesrečnikov, ki so bili v zadnjih šestih letih sprejeti, je bilo 82 poganov, 65 katoličanov in 11 protestantov. Vodstvo tega zavoda ima P. Charles Deces, dr. J., ki je hkrati tudi doktor zdravilstva. V pomoč so mu tri misijske sestre. V šestih letih je bilo 87 krščencev in čez 100 prvoobhajancev. Ganljiva je vnema gobavih katoličanov, ki hirajo zavrženi od prijateljev in sorodnikov in se pripravljajo na gotovo smrt. Edina tolažba teh revežev je veliki dobrotnik iz Nazareta: četudi ne ozdravlja telesa, pa izvršuje prava čuda na dušah. Vsi katoličani prejemajo skoraj vsak dan sv. obhajilo.

Dobro znamenje. Pri bodočih volitvah ameriškega predsednika bo nastopil kot kandidat tudi prepričan katoličan guverner Alfred Smith iz Newyorka. Pravijo, da ima veliko upanja, dasi so protestantski in svobodomiselniki (framasonski) ameriški časopisi zagnali hrušč, da to ne gre. Pa bo morda le šlo.

Collegium Nepomucenum: Temeljni kamen za »Zavod sv. Janeza Nepomuka« je bil položen in blagoslovljen v Rimu dne 31. maja na rojstni dan sv. očeta Pija XI. Obrede je izvršil po naročilu papeževem kardinal Gasparri. Slavnostni govor je pa imel praški nuncij Marmaggi, ki biva v Rimu na dopustu. Prejšnji češki zavod je imel stanovanje v zasebni hiši. V novem poslopu bo prostora za 120 čeških gojencev.

Lastno svetišče nameravajo zidati naši slovenski naseljenci v Macedoniji. Meseca februarja je nabiral pooblaščenec milodare v ta namen. Ni bil povsod s sočutjem sprejet. Izseljencem se je boriti z mnogimi neprilikami; najhujše pa jim je, ker nimajo svoje cerkvice, kjer bi dobivali duševno tolažbo in uteho. Bog daj, da bi se jim hrepenenje po novi cerkvi kmalu uresničilo!

Po domovini

Zlatomašni jubilarant. Goriški knez in nadškof dr. F. Sedej je bil pred 50. leti novomašnik v Cerknem na Goriškem. Zlato mašo je opravil 26. julija v Gorici. Pripravljalni odbor je poskrbel, da so Goričani ta dan častno proslavili in izkazali ljubezen in globoko spoštovanje svojemu modremu in odločnemu nadpastirju. Naslednji dan je bil vladika med svojimi ožjimi rojaki v Cerknem.

Jubileji. 2. julija je praznoval dekan in č. kanonik Ivan Lavrenčič 70 letnico rojstva in 25 letnico, odkar deluje kot mestni župnik in dekan v Kamniku. Kakor cvetke v vencu okrog zlatega motvoza se vije njegovo marljivo in vsestransko delovanje okrog glavnega udejstvovanja, ki ga označujemo na kratko: gorečnost za čast božjo, proslava sv. Evharistije in češčenje Matere božje. O tem priča predvsem župnijska cerkev v Šmartnem pri Litiji, zgrajena po njegovi pridnosti; prav tako je tudi kamniška župna cerkev prenovljena in okrašena po njegovi vnemi. O duhovski gorečnosti jubilaranta govore kongregacije Marijine, apostolstvo mož in fantov, verske manifestacije, misijoni i. dr. Vse to, vse njegovo karitativno delo in še marsikaj je zapisano v knjigi življenja. Ta zavest je brez dvoma slavljencu v najlepšo tolažbo. — Početkom julija je praznoval dekan kozjanski Marko Tomažič trojni jubilej: 40 letnico mašništva, 20 letnico dekanstva in 30 letnico kot načelnik okr. zastopa v okraju Kozje. Vrlemu borilcu za katoliško stvar in za slovenstvo, ljudomilemu dobrotniku in tolažilcu žalostnih — naj nakloni dobrotljivi Bog še mnogo let! — V Dobovi je obhajal zlato mašo ondotni župnik, duhovni svetnik Anton Pernat, duhovnik obširnega znanja in hvalevredne vneme za versko in cerkveno življenje faranov. Bog daj blagoslov še nadalje! — V Novem mestu so se sešli na god sv. Cirila in Metoda duhovniki-jubilarji, ki služijo Boгу in domovini že 40 let, in sicer župniki: Česenj, Hladnik, Hromec, Lesar Janez, Mikš, Oblak J., Šifrer, Zupanc, Žužek, dr. J. — Srebrni mašniški jubilej so imeli 14. julija gg. župniki: Ahačič, Čuk, Drolc, Kmet, Logar, Magajna, Pavšič, Pečarič, Sitar, Strajhar; dalje dr. Gvido Rant O. F. M., vzg. vodja Štular, P. Norbert Sušnik in kanonika dr. Kimovec in msgr. dr. Merhar. Osem tovarišev je že v večnosti. — Dvajsetletnico mašništva so praznovali sošolci-duhovniki: Bambič, Brecljnik, Dagarin, Govekar, Kepec, Kogej, Koželj, dr. Kulovec, minister n. r., Lovšin, Markež, Opeka Iv., Rihar Iv., Selan Mat.,

Supin, Škulj, narodni poslanec. Štirje tovariši so odšli po plačilo k Boгу.

Novomašniki. (Ljubljanska škofija.) V ljubljanski stolnici so prejeli letošnji novomašniki zakrament sv. posvečenja na praznik sv. Petra in Pavla. Prvo sveto daritev so opravili: Bergant Janez v Komendi 10. julija. Slavnostni govornik stolni kanonik dr. Kimovec; Froelich Franc v Sorici 3. julija, sl. g. prof. Šolar; Hladnik Janez v Rovtah 17. julija, sl. g. tajnik Gabrovšek Fr.; Hren Anton na Vrhniki 3. julija, sl. g. prefekt Mladen Alajbeg; Jerina Ciril na Vrhniki 10. julija, sl. g. stolni kanonik dr. M. Opeka; Kambič Alojzij v Semiču 10. julija, sl. g. stolni vikar Ivan Vindišar; Mali Gr. na Selih pri Kamniku 10. julija, sl. g. univ. prof. dr. Rožman; Miklavčič Anton na Krki 10. julija, sl. g. župnik Alojzij Zupanc; Mozetič Franc na Viču 3. julija, sl. g. semeniški spiritual dr. C. Potočnik; Rozman Jožef v Mirni peči 3. julija, sl. g. P. Pavel Potočnik; Zakrajšek Viktor v Trebnjem 17. jul., sl. g. kaplan Kek Franc. V Mariboru je bilo mašniško posvečenje 3. julija. Novomašniki so: Bakan Stefan in Kolenc Franc iz župnije Turnišče; Luževič J. iz Teharjev; Strnad Ivan od Sv. Benedikta v Slov. goricah. — Slovenski novomašniki v Gorici: čč. gg. Lojze Gulič iz Tomaja na Krasu (za tržaško škofijo), Albin Martinčič iz vasi Cerovo v Brdih, Mirko Zorn iz Prvačine, Anton Žagar iz Bovca. Vsem gg. novomašnikom iskreno častitamo in jim želimo božjega blagoslova v življenje.

Škofijska kronika. (Ljubljana.) Za častnega konz. svetnika je imenovan Stanko Premrl, vodja stolnega kora in orglarske šole v Ljubljani ter odlični slovenski skladatelj. — Na župnijo Zg. Tuhinj je bil umeščen J. Burnik, poprej kaplan v Št. Ruprtu na Dolenjskem. — Za župnika v Komendi je imenovan duhovni svetnik J. Zabukeyc, doslej župnik Križe pri Trziču. — Za duhovnega svetnika je imenovan nar. posl. in župnik Karl Škulj. — Podeljene so župnije: Kropa Francu Kanduču, župniku v Babnem polju; Škocijan pri Turjaku Janezu Zupančič-u, kaplanu na Jesenicah; Zgornji Tuhinj Janezu Burniku, kaplanu v Št. Ruprtu. — Premješčeni so bili: J. Habjan, kaplan v Loškem potoku, za župnega upravitelja na Goro pri Sodražici; Peter Flajnik, kaplan v Trebnjem, za kaplana v Št. Ruprt.

50 letnico je praznovalo Cecilijino društvo ljubljanske škofije sredi junija. Za to priliko je osrednje vodstvo oskrbelo zanimiv cerkveni koncert v frančiškanski cerkvi; v stolnici je bila pa pontifikalna maša, ki jo je daroval lavantinski knezoškof dr. A. Karlin, kot bivši predsednik Cecil. društva in vnet pospeševatelj

lepega cerkvenega petja. Pri tej priliki smo slišali orkestralno skladbo svetnika Premrla »Maša na čast sv. Jožefu«. Je res to mogočna, lepa, četudi nekoliko moderna skladba, ki človeka za seboj potegne. Pri koncertu v frančiškanski cerkvi smo se ogreli pri Sattner-jevi »Marija, kako si lepa«, in prav posebno pri Kimovčevi »Večerni zvon«. Neki ljubitelj glasbe se je izrazil: »Ta je kakor r u b i n v prstanu!« Slovenci smo srečni, da imamo na polju cerkvene glasbe kar tri velikane, ki se kosajo: Sattner, Premrl, Kimovec. Smo menda pač na vrhuncu. Ali se nam bodo vzgojili v bodoče glasbeniki, ki bi jih dosegli...?!

Častna in odgovorna služba je poverjena predstojniku ljubljanskega frančiškanskega samostana p. Angelu Mlejnik-u. Imenovan je za vizitatorja hrvatske frančiškanske provincije sv. Cirila in Metoda.

Umrli je 28. junija v ljubljanskem Leonišču po kratki bolezni Martin Jarc, župnik na Prežganjem. Župnijani iz Prežganja so prišli k pogrebu v častnem številu, med njimi župan, obč. odborniki in zastopniki organizacij s 4 zastavami. Pokojni je bil star 43 let. R. i. p.!

Mladeniška Marijina družba pri Materi M. v Mariboru. Tukajšnja Mar. dr. je v šolskem letu 1926/27. po možnosti dobro delovala. Kongreganistov šteje sedaj 70, ki so povečini dijaki in agilni mladeniči. Imamo dva odseka: misijonski in evaristični. Oba sta pokazala, da je v srcih mladine še dovolj dobrega duha. Na Kristusov Vnebohod je bilo sprejetih pod zastavo Marijino zopet 18 fantov-kongreganistov. Razen teh so prišli trije drugi člani, ki so bili drugje sprejeti, pa so se nam pridružili. V nedeljo, dne 26. junija, se je naša družba skupno z drugimi društvi slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu.

Na prosvetnem polju smo takole napredovali: Igrali smo 19. dec. 1926 igro »Sv. Alojzij« s kratko proslavo 200 letnice njegove beatifikacije in s skromno proslavo 15 letnice obstoja tukajšnje mladeniške M. dr. Na tiho nedeljo smo priredili za postni čas primerno igro: »Zareče oglje« ali »Kako moramo ljubiti sovražnike«. Skupno sveto obhajilo smo imeli devetkrat.

To-le pa staršem! Dogaja se, da sinovi, ki jih pošiljajo starši v mesto, da bi jim preskrbeli boljšo bodočnost, zaidejo popolnoma na napačna pota. Ako vam je, dragi starši, skrb za pravo srečo otrok, jim boste gotovo preskrbeli družbo, ki vam jamči, da vam ostanejo sinovi nepokvarjeni, pošteni. In

tako varstvo nudi brez dvoma Mar. družba. Ako bodo vaši sinovi v vrstah Mar. družbe, ako bodo po njenih pravilih živeli in pristopali vsaj vsak mesec k mizi božji, ako se bodo zatekali pod Marijino varstvo, se vam v tujini ne bodo pokvarili, ampak bodo ostali na potu čednosti in bodo zvesto do groba izpolnjevali vaše nasvete in dobre nauke.

Ivan Vostner, t. č. predsednik.

Metlika. Četrto stoletja je že, kar se zbirajo metliška dekleta pod Marijino zastavo. Ta jubilej je bilo treba dostojno proslaviti. Povabljene tovarišice sosednih kongregacij so se radevolje odzvale in prišle v našo sredo, da je bilo slavlje tem sijajnejše. Ze v zornih urah so prihajale v številnih pevajočih skupinah k nam. Zbirališče je bilo v komenskih prostorih, kjer je vse skupaj pozdravila načelnica domače Marijine družbe — jubilantinja. Po slovesnem sprevodu v cerkev je sledilo cerkveno opravilo dekanijskega voditelja g. J. Pavlovčič-a, dekana iz Suhorja. Tudi zunanjšega razvedrila ni manjkalo, a vse se je vršilo ob brezalkoholni pijači. Popoldne pri slovesnih večernicah so udeležence skupno ponovile posvečenje. Kot zadnja točka je bila prireditev v bogato okrašenih komenskih prostorih. Navduševalni govori so v navzočih utrdili in okrepili ljubezen do nebeške Matere.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Nad vse žalosten dogodek je pretresel našo mladeniško Marijino družbo. Nemila smrt nam je ugrabila 15. junija najvzornejšega družbenika, knjižničarja Ludv. Domanjko iz Žihlave. Lani je na mladeniškem shodu tako lepo govoril o Alojziji zaobljubi; v pretresljivi podobi nam je na odru pokazal zločinca Jura v »Satanovih verigah«. Letos še je pri Mali nedelji proslavljal sv. Alojzija. Zdaj ga pa ni več... Šel je po plačilo za svoje osemletno trpljenje. Že od dvanajstega leta je bil bolan na kostni jetiki; letos se ga je lotila še vodenica. Svojo bolezen je prenašal kakor potrpežljivi Job. Z rajnim Ludvikom je legel v grob velik talent, ki bi še kedaj delal čast slovenskemu narodu. Lani, o priliki mladeniškega shoda, je bilo soglasno mnenje vseh gospodov, ki so prišli od blizu in daleč: *t a k e g a f a n t a š e n i s m o v i d e l i.* — Bil je pač zgodaj zrel za nebesa, zato pa ga je Bog zgodaj — komaj 20 letnega — poklical k sebi. Naša Marijina družba pa ima zdaj svojega priprošnjika v nebesih, ki bo v družbi sv. Alojzija in Stanislava s svojo priprošnjo pri Bogu več storil za našo družbo, nego je doslej mogel storiti z besedo in zgledom. — Mladeniči! Velika je naša žalost nad toliko izgubo, toda poguma ne smemo izgubiti. Gotovo se še spominjate, kako vas je rajni pred dvema letoma pozival na delo za čast božjo in slavo Mari-

jine. Sedaj pokažite, da njegovega klica niste preslišali. Po njegovem zgledu bodite zvesti in neustrašeni Marijini sinovi!

Dolina. Po dolgem molku se oglašja tudi samotar iz tužne Istre. Da, zares tužna v verskem in moralnem oziru. Malo duhovnikov, in ti preobloženi z delom. Tla za verske družbe s trnjem posuta. Pravi čudež, če kje obstoji še kaka Marijina družba. Koliko truda, da se obdrži na površju, ko vsenaokrog vabijo in mikajo plesi in zabave. Pri nas v Dolini se še drži. Pred kratkim nam je umrla zgledna družabnica Marija Strajn v 19. letu starosti. Fantje so hoteli godbo pri pogrebu; a dekleta so rekla: ne, saj ni bila plesavka. Iz jeze so se fantje odstranili od pogreba; a dekleta so sama nesla pokojno družabnico in ji zapele nagrobnico pred hišo in ob grobu. Čast jim! Dve družabnici iz naše družbe sta odšli v samostan v Gorico. Želimo jima obilo božjega blagoslova v novem poklicu, ki sta si ga izbrali, in naj ju Marija potrdi v njunem sklepu.

S strahom zremo v bodočnost: kaj bo, če starejši duhovniki pomrjejo, naraščaja pa ne bo. A zaupamo v Jezusa, da nas ne bo zapustil.

Velika Polana, Prekmurje. Prelepo slovesnost smo imeli v zg. pomladi. P. Ladislav iz Ptuja je blagoslovil zastavo dekliške Marijine družbe. Tamburaški zbor prosvetnega društva in odbornice so sprevodile obe botri v župnišče, odkoder se je razvrstil slovesen sprevod v cerkev: najprej fantje, potem belo oblečene družbenice z novo zastavo. Nato je bila blagoslovitev z nagovorom in slovesna služba božja s skupnim sv. obhajilom družbenikov in otrok Marijinega vrtca. — Popoldne istega dne pa smo blagoslovili nove podobe križevega pota. V procesiji smo šli iz cerkve v šolo, kjer je bil shranjen križev pot. Po dva in dva družbenika sta nesla en kip; na vsaki strani lepo oblečena družbenica z gorečo svečo, ceški možje z lampaši in gasilci v uniformi. Spredaj in zadaj pa vsi farani v vzornem sprevodu. Ganljiv prizor! V cerkvi nato blagoslovitev, obešanje, pri vsaki postaji kratko premišljevanje, nazadnje zahvalna pesem. Naša cerkev je dobila nov kras, ki jo diči kot nevesto poročni venec.

Razno.

Nasvet, ki se ne da izvršiti. Letos so ledeni možje ali terjaci (Pankracij, Servacij in Bonifacij) sredi maja prinesli toliko mraza, da smo si ogrinjali suknje, zunaj je pa slana parila nežne mladike in cvetje. Ta hlad se je čutil po vsi Evropi. Neka brihtna glava je ob tej priliki tako-le zamodrovala: »Vložimo prošnjo na svetega očeta v Rim, naj zgoraj naštete tri

svetnike — preloži na advent, ko je že itak mrzlo in mraz polju nič ne škoduje!«

Nesrečni alkohol. Ta uničevalec človeške sreče in blagostanja še vedno ni ugnan. Četudi se povsod čutijo in opazujejo grozotne posledice njegove, vendar je boj proti demonu alkoholu še premalo oster. Glavna pogrška je pa v tem, da ima povsod še nekaj privržencev in da bojno razpoloženje proti njemu ni splošno. Veselo znamenje vidimo v šolskem protialkoholnem delu in poučevanju, ki bo imelo to dobro posledico, da se bo vsaj med mladim rodom utrdilo prepričanje, da ima vsak narod v alkoholu največjega sovražnika; hkrati bodo pa izginili stari predsodki, kakor da alkohol krepi, redi ali daje moč. Početkom julija je bil v Ljubljani treznostni kongres, ki so se ga udeležili številni zastopniki iz vseh južnih krajev naše države. Bog daj obilo uspeha. Iste dni je bil v Pragi mednarodni shod proti alkoholu. Sešli so se protialkoholni borilci z vsega sveta. — Zlorabo alkohola so ošibali nemški škofje, zbrani na letnem zborovanju v mestu Fulda. Sestavili so obširno pastirsko pismo, ki so ga brali po vseh nemških škofijah prvo nedeljo v juliju. Škofje se bridko pritožujejo, da se je vporaba in zloraba alkoholnih pijač tako razpasla, ko je stiska med narodom povsod občutna. Da bi se pivske razvade omejile, priporočajo škofje, naj se družinsko življenje tako uredi, da ne bo treba izven doma in družine iskati zabave in kratkočasje. Družabno in društveno življenje naj se ne izrablja v pivske in veseljaške namene. Dom, šola, Cerkev naj složno sodelujejo, da se ljudstvo v tem oziru pouči in obrne v pravo smer. Dobro hoteče besede nemških škofov naj bi se vpoštevale tudi v našem društvenem življenju!

Hvalo Bogu je dolžan ameriški (pravilno švedski) letalec Lindbergh, ki je v 33 urah preletel širni Ocean ter kluboval brez možnosti kakega odpočitka vetru, dežju in mrazu. Letalo mu je poledenelo, kar bi bilo kmalu usodno za drznega moža, ki je poprej v petih letih brez vsake nesreče napravil v zraku že 7000 poletov in prevozil 6000 oseb. Če se je Bogu zahvalil, dvomimo; kajti pripoveduje se, da pripisuje Lindbergh svojo srečo med drugim tudi kurji kosti, ki jo je nosil s seboj kot neko varstvo. Bralci se posmehujejo tej neumnosti. Toda iz tega se vidi, koliko praznoverja je še med svetom. — S tem pa ne maramo kratiti zaslug odličnega letalca, kakor tudi ne moremo dokazati, da je resnično, kar poročajo časopisi o Lindbergh-ovi vraži.

Opomini od zgoraj. O nesrečah, ki zadevajo tu in tam tudi našo domovino, poročajo pogostokrat časopisi. Pa nikar ne mislimo, da taka svarila pošilja Bog samo nam. Na Zgornjem

Avstrijskem je na binkošno soboto nekatere kraje (v dolžini 60 km in v širini 1 km) toča tako zdelala, da so vse setve docela uničene. — Vzhodne, ob nemški meji ležeče province na Holandskem je spremenil vrtničasti vihar, ki je besnel samo 3 minute, naravnost v puščavo. Samo v Lichtenvoordu se je zrušilo do 100 hiš. Mnogo ljudi je mrtvih, še več pa ranjenih. — Pokrajine ob veletoku Missisipiju so vsled silne povodnji v obsegu dveh kraljestev ob ves pridelek. Ker so to najbogatejše žitnice v Ameriki, je škoda nepregledna. Stotisoči so brez živeža in brez sredstev... Šibe božje so glasno svarilo bogopozabnim in grešnim rodovom, naj krenejo na boljšo pot in naj se zavedajo, kdo je Gospodar vsega stvarstva!

Katoliški svet je premalo pozoren na svetovno framonstvo. Med ložami, v katerih se združujejo »prostozidarji« ali frasoni, je sicer nekaj razločka, a v nasprotstvu proti vsemu, kar je katoliškega, so vse enake in edine. Zeneva je središče svetovne politike, ker ima tam Zveza narodov svoj sedež in se tja sklicujejo važne svetovne konference. Zeneva bo baje tudi sedež svetovnega framonstva. Čuje se, da se bodo frasoni naravnost na sedežu Zveze narodov organizirali. S tem je veliko povedanega. Kdaj se bo ustanovila katoliška osrednja organizacija in pisarna, ki bi previdno in uspešno branila katoliško stvar proti ložam! Mehika uči, kako nujna je skupna obramba.

Neronstvo.

Preganjanja katoličanov v Mehiki še ni konec. Besnost, s katero nastopajo Calles-ovi izvrševalci proticerkvenih postav, presega vse meje. Ustreliti ljudi, ki so po katoliškem obredu sklenili pošten zakon, to jim je malenkost. Rušiti domove, kjer prebivajo dobri, Cerkvi zvesti katoličani, to smatrajo kot delo za »ureditev države«. Kaj se vse godi v tej nesrečni deželi, naj posvedoči ta-le dogodek: Grobar pokopališča »Panteon de Dolores« bi moral pokopati 17 duhovnikov. Ujete so pripeljali na pokopališče. Stoječe ob robu izkopane jame so postrelili. Nekateri od njih niso bili smrtno zadeti. Nečloveški poveljnik vojaškega oddelka zapove grobarju, naj zakoplje tudi še živeče duhovnike. Grobar je vsled tega od groze znorel in se nahaja sedaj v blaznici v Castanedi. O teh divjaških grozodejstvih seveda ondotna vlada molči, a so se kljub temu razglasila širom sveta. Na dan so prišle še razne druge krutosti. Tako n. pr. so v mestu Toluca mladega katoličana na križ privezali, nato pa ustrelili. V Guadalajara so nekega duhovnika z bencinom polili in živega sežgali. Prav v tem mestu, ki je glavno mesto države Jalisco, so 1. aprila t. l. okrožili stražniki neznatno hišo. Tu je bil skrit mlad jurist Anaklet Flores in trije tovariši — bratje Gonzales. Flores je bil voditelj »Zveze katol. delavstva« in izdajatelj časopisa »Gladium«, ki se je odločno potegal za pravice sv. Cerkve. Vlada je hotela vse te boritelje za sveto stvar dobiti v svoje roke. Obkolila je s svojimi ljudmi hišo; povsod, še na strehah so bile straže. Ko je Flores videl, da ni pomoči, se je vdal. Prosil je pa, naj drugim prizaneso. Kaj so naredili z njim? V nekem odprtem gledišču so ga za palec obesili, ga bičali in ga z noži zbadali v nože. S tem so ga hoteli prisiliti, da bi izdal

skrivališče škofovo. Toda Flores je vse prenesel, ne da bi kaj izdal. V svojem trpljenju je opominjal tovariše, naj ostanejo zvesti Kristusu Kralju do smrti. Ko krvniki niso ničesar dosegli, so mu zasadili bodalo v prsi. Dva tovariša sta bila ustreljena. Flores zapušča ženo in dva nežna otročiča. Pogreb mučenca je bil veličasten. Množic, ki so se udeležile žalnega opravila, ni bilo moč pregledati. Dva moža, ki sta na pokopališču imela žalne govore, so stražniki takoj po pogrebu prijeli in ustrelili! Govore sta zaključila: »Naj živi Kristus Kralj!« »Slava mučencem Kristusovim!« Vsa množica je enodušno ponovila iste vzklike!

Še en primer, ki kaže, kakšna je državljanska svoboda tam, kjer zavladava framonstvo. — V Zacatecas (mesto v Mehiki) je bil duhovnik Corea nekega dne poklican k bolniku, da bi mu prinesel sveto popotnico. Kljub previdnosti so ga zalotili vojaki, ki so ga smešili in mu hoteli Najsvetejše iztrgati. »Če me tudi umorite, svetega Reš. Telesa ne pustim oskruniti,« pravi duhovnik, skoči nekoliko v stran in zaužije sveto hostijo. Besni vojaki ga ženejo pred poveljnika. Ta ukaže, naj izpove ljudi, ki so čakali, da jih ustrelje: »Potem bomo dalje govorili,« pristavi zadirčno divji poveljnik. Duhovnik je bil pripravljen, da ustreže. Komaj je bila spoved pri kraju, že zavpije rabeljski poveljnik: »Zdaj pa takoj povejte, kaj so se vam ti ljudje spovedali!« — »Nikdar!« je bil kratek odgovor. — »Kako? Nikdar! Na mestu vas ustrelim,« kriči razkačeni vojak. »Storite, kar hočete. Noben duhovnik ne bo prelomil spovedne molčečnosti! — Pripravljen sem umreti!« To so bile zadnje besede junaškega katoliškega svečenika. Vojak je divjal in besnel ter ukazal takoj streljati.

Če še omenjamo, da je dal povzročitelj vsega zla framason Calles, najbogatejšo pokrajino v državi Mehiki, zvezno državo Jalisco, v drugi polovici majnika z ognjem in mečem opustošiti, ker so tamošnji prebivalci katol. Cerkvi najbolj zvesti, smo našli samo nekatere krivice, ki jih morajo trpeti katoličani v dobi »svobode, napredka in kulture«! Okrog 30.000 ljudi je bilo v pokrajini Jalisco pregnanih iz domov, da blodijo okrog brez

hrane in varstva. Ali ni to strašno! In svet...? Molčil!

Teško je, da ostane človek hladen ob čitanju takih barbarskih činov! Ali se bo kulturni svet zganil, da protestira proti zverinstvu?! Vsaj katoličani ne smejo molčati, marveč pozvati vse, ki imajo sočutje do nesrečnih žrtev, pa krščansko srce, da zahtevajo tudi za mehikanske katoličane svobodo, ki se ne more in ne sme nikomur odrekati.

Iz naše cerkvene zgodovine.

Bokeljski mučeniki Petar, Andrija in Lovrijenac so bili iz Žanjic na Lušnici v Boki Kotorski. Bogomili so jih silili, naj prestopijo na njihovo krivo vero, pa so mučeniki ostali zvesti katoliški veri in zanj umrli. Njih svetinje se hranijo v Dubrovniku, kjer se nahaja v naši državi največji zaklad svetinj in spominkov, ki je morda za rimskim zakladom največji tak zaklad ali relikviarij. Dr. M. Malnarič.

Blaženi Gracija-Bokelj. Iz Boke Kotorske in sicer iz kotorskega predmestja Mula (Muo) pa je bil blaženi Gracija, rojen l. 1438. v rodbini, ki se je brzkone imenovala Krilonja, Krile: Krsto, Krištof. Bl. Gracija je bil najprej ribič in brodar, pa je pozneje vstopil v eremitski ali puščavniški avguštinski red. Njegove relikvije (svetinje ali »svete moči«) se

hranijo v cerkvi na Mulu, kjer govore nekakšno starinsko, rezijanskemu slično hrvaško narečje. Praznik bl. Gracije se obhaja sedaj vsako leto 9. novembra.

Papež Sikst V. — hrvaškega pokolenja. V času turških napadov na naše dežele se je izselilo tudi precej hrvaških rodbin iz Dalmacije v Italijo. Med njimi so bili tudi predniki papeža Siksta V., rojenega l. 1521. v Italiji. Tudi glavni životopisec tega papeža, A. Hübnner, priznava njegovo slovansko pokolenje. Nakićenović pa navaja v svojem spisu o Boki Kotorski, da izvira papež Sikst V. iz rodu Svilanovičev iz Kruševice v Boki. Rodbinsko ime v Italiji mu je bilo Peretti (Pero = hruška). V svojem grbu je imel Sikst V. tri hruške za znamenje, da mu izvira rod iz Kruševice.

GOVORILNICA.

Z. M. Sv. Jožef priprošnjik za zadnjo uro. Veliko lepih misli, le škoda, da niso prav zvezane med seboj. Razen tega smo takrat objavili potopis g. Cudermana, v katerem tako lepo govori o Jezusovem redniku, da je težko reči kaj lepšega. Vaš spis bi bilo treba precej predelati, dopolniti in zboljšati, pa bi tudi druge ogrel za mogočnega priprošnjaka.

Al. M., K. Ni tako obupno. Če srce ni spačeno, se da še marsikaj doseči. Ko se povrne, pazite, da ne dobi v roke ne pohujšljivih knjig, ne slabega časopisa. Prvo pa je: milost, ki naj jo išče pri mizi Gospodovi. — **Fr. F. Kovač:** Kar ste zapisali o češčanju sv. Antona P., priča, da je pri Vas na jugu ta sveti čudodelnik še bolj v čisljih kot pri nas, No, pa se v naših krajih tudi radi zatekamo k sv. Antonu za pomoč. — Dopis v celoti pa ni za natis. Isto velja o »življenju v družini«.

T. ML: To je jasno. Pogostno ali celo vsakdanje sv. obhajilo ne sme biti kot neka moda ali šport. Kdor pričinja to najlepšo pobožnost brez pravega namena, se lahko zgodi, da opeša in preneha pri prvem neljubem vetriču. — **Al. P.:** Ni napačno, kar svetujete. Sv. krst je prvi zakrament in bi bilo prav, da bi se vselej, preden se izvrše sveti obredi, nekoliko zvonilo. Tudi bi bilo želeto, da bi bil pri krstu otroka njegov oče navzoč. — Toda nismo poklicani, da bi v tem oziru kaj predlagali. — **Fr. P., žejnik:** Vaša vnema za naš list je res hvale vredna. Da bi le tudi drugi fantje uvideli, kako potreben jim je »Bogoljub«. Vam in

vsem, ki hočejo biti apostoli dobrega tiska, kličemo: Med najboljša dobra dela spada danes agitacija za poštono kršč. časopisje! — **M. P.:** Knjiga, ki si jo želite, ima naslov: »Prava nevesta Kristusova«, spisal Alfonz Furlan. (II. knjiga za redovne osebe.) Cena 10 Din. Po pošti 11 Din. Samo še nekaj izvodov v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Opozorilo uredništva. Nekateri dopisi romajo v koš, ker niso za objavo, ali pa so taki, da prav nič ne povedo.

DOBRE KNJIGE.

Tebe Boga hvalimo. Ta slovenski »Te Deum« je obširna, 20 strani velike osmerke obsegajoča najnovejša skladba stolnega kanonika dr. Fr. Kimovca. Zložena je za mešani zbor in orgle. Komponist jo je poklonil knezoškofu lavantinskemu o priliki 50 letnice »Cerkv. Glasnika«. Naročniki tega lista so jo prejeli kot prilogo. Dobi se pa tudi v Jugoslovanski knjigarni (5 Din). Prvikrat so ta »Te Deum« peli po pontifikalni maši na dan 50 letnega jubileja v ljubljanski stolnici. Napravil je mogočen vtis. Seveda zmore tako pesemsko delo samo močan, dobro izvežban zbor ob spretnem spremljevanju mojstra na orglah.

Goriška Mohorjeva družba je poslala uredništvu petero lepih knjig, ki jih je oskrbela svojim članom za tretje leto svojega obstanka. Potrebno, poučno, zabavno, urejeno za praktično življenje je to berivo. Le veseli smo, da se naši Slovenci onkraj meje tako krepko udejstvujejo tudi na slov-

stvenem torišču, na polju krščanske kulture in omike.

Književni dar je tak-le:

1. **Koledar** goriške Mohorj. družbe za l. 1927.
2. **Jelkin nageljček**. (Kmečki roman.)
3. **Legende o sv. Frančišku**. (Ks. Meško.)
4. **Luč v temini**.
5. **Kolački** (za male in velike).
Članarina stane 6 lir.

DAROVI

Za kruhe sv. Antona: Župnijski urad v Kranjski gori 10 D.

Za misijone: Župnijski in dekanjski urad Cerklje na Gorenjskem 200 D (Janez Belehar 100 Din, Marija Belehar 100 D).

Za afriške misijone: Iz nabiralnika trgovine M. Wigele, Podgorica, 60 Din.

Odpustki za mesec avgust 1927.

2. Torek. Porcijunkola. Od opoldne večerajšnega dne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah in javnih kapelah treh redov sv. Frančiška in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu svetega očeta in sicer vselej vsaj po šest očenafsev, češčenamarij in čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 6. avgusta opoldne do nedelje 7. avgusta opolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 12. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Glede porcijunkulskega odpustka glej drugi dan tega meseca.

7. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom škapulirske br. karmelske M. b.; d) istim kakor dvanajsti dan.

12. Petek. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Ponedeljek. Veliki Šmaren. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor četrty dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske M. b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Torek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor dvanajsti dan.

19. Petek. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor dvanajsti dan.

22. Ponedeljek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; c) istim kakor dvanajsti dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Sreda. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Četrtek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor dvanajsti dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Avguštin. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški Kě	15.—	
„ Avstriji	šil.	8.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

L. Vilhar, urar v Ljubljani

se je preselil iz Dunajske ceste na

Sv. Petra cesto št. 36

(pri Zmajskem mostu).

Tako izgleda naše
milo z znamko

Gazela

Pri nakupu zahtevajte izrecno našo znamko
in si ne pustite vsiliti drugega blaga.

Belo in rjavo platno

šifon, gradel, cefir in razne vrste tiskovine,
dobite po ugodnih cenah pri

FRANC PAVLINU, Gradišče št. 3.

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Prejela sem v redu pošiljatev, ki sem jo naročila pred par dnevi pri Vas, pa Vam moram javiti, da so vsi, ki sem jim izročila zdravilo „ENERGIN“, železnato kina-vino, javili mi še po par tednih, da opažajo kako dobro jim de in da so takoj dobili izborni tek. Ze sedaj so vsi uverjeni, da jim bo to povzročilo zdravo in močno kri in boljšo odpornost.

Spoštovanjem JULIJA KOSEC.

Črna, 10. nov. 1926.

Kdor je malokrven? Kdor je bled?
Kdor ima slabe živce? in vsled tega pomanjkanje spanja in pogosti glavobol. **Kdor nima teka? Kdor boleha na pljučih? Kdor je malaričen? Kdor boleha na želodec,** „Energina“ železnato naj pije „Energina“ kina vino. **Slabi nerazviti otroci** z uporabo „Energina“ železnatega kina vina prav gotovo dobe zdravo in rdečo barvo, pridobili bodo na teži telesa in postali odporni proti vsem boleznim. — Naslov za poštna naročila:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

REVMATIZEM!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Najlepše se Vam zahvaljujem za Vaše dobro zdravilo „ALGA“, ker sem popolnoma ozdravila svoj dolgoletni revmatizem. Moja hčerka je enako celo leto trpela na revmatizmu in imela hude bolečine. Sedaj Vam pa lahko javljam, da je tudi ona danes popolnoma zdrava. Priporočam vsem, ki trpe na revmatizmu, da se obrnejo na Vas po zdravilo „Alga“ in jamčim jim za vseh.

Spoštovanjem MARIJA PRAPROTNIK,

Javornik pri Bledu, 80. avg. 1926.

**Revmatizem? Kostobolje? —
Bodljaje? Trganje v glavi in
zobeh? Omotico ozdravite z
zdravilom „Alga“**

Vsaki steklenički je priloženo navodilo o uporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din,
14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din.

V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

1. Vsebina terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfinejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, vsled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.